

Autor mezinárodních bestsellerů

NA OŠTŘÍ NOŽE

DAVID
ROLLINS

TALPRESS

David Rollins

NA OSTRÍ NOŽE

TALPRESS

Copyright © 2006 by David Rollins
Translation © 2015 by Jan Krejčí
First published by Macmillan Australia,
hardcover edition 2006.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit
bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-599-1

*Těch, kdo umějí vyhrávat, je mnohem víc než těch,
kdo umějí svá vítězství využít.*

Polybios
(200–118 př. n. l.)

PODĚKOVÁNÍ

Chtěl bych poděkovat řadě lidí, kteří mi s touto knihou pomohli tím, že jí věnovali svůj čas, odbornost a povzbuzení. První a nejdůležitější je podplukovník Keith z Armády Spojených států. Podplukovník mi pomohl už s knihou *The Death Trust* (*Důvěra až za hrob*, Talpress, 2013) a zůstal poblíž i pro *A Knife Edge* (*Na ostří nože*). Opustil armádu a v současné době pracuje jako redaktor hudebního časopisu. Přeji mu hodně štěstí. Je to úžasné, když člověk dělá to, co má rád.

Pak je tu Richard „Woody“ Woodward, muž, jenž ví pár věcí o americkém válečném letectvu, protože v něm působil. Woody je můj další vytrvalý pomocník, jeho e-mail a telefon nejsou nikdy vypnuté.

Chtěl bych také poděkovat podplukovníkovi Miku „Pandovi“ Pandolfovi. Má obdivuhodné oko pro detail spolu s nekončnou trpělivostí. Setkal jsem se s Pandou, když jsem v roce 2007 navštívil leteckou základnu Elgin. Celý život zasvětil službě vlasti a já ho nesmírně obdivuji.

Elizabeth Richardsová, zvláštní agentka Úřadu pro vyšetřování Letectva Spojených států (United States Air Force Office of Special Investigations AFOSI/OSI), mi byla rovněž velmi nápomocná a velkoryse mi věnovala svůj čas.

Dále bych rád poděkoval Davu Millwardovi a Manly Fight Gym za to, že mě naučili pár pohybů, které jsem předal zvláštnímu agentovi Cooperovi. Doufám, že pomůžou toho chlapa udržet naživu ještě několik dalších knih.

Dík patří rovněž mému příteli a kolegovi, autoru Tonymu Parkovi, který přečetl korektury a dal mi pár vynikajících typů o Afghánistánu, kde sloužil v australské armádě.

Taky bych chtěl poděkovat doktoru Malcolm Permenterovi a Tricii a Michaelovi Rollinsovým (mým rodičům), Andrewovi Sargentovi a Keithu Andersonovi, kteří četli první korektury. A Craigovi „Moose“ Mooreovi za několik tipů ohledně fotbalové ligy.

A nejlepší jsem si nechal nakonec, chci poděkovat Sam, mé manželce, za to, že stále věřila mým slibům, i když je všechny slyšela už tolikrát.

ÚVOD

Žralok měl hřbet široký jako stůl v zasedací místnosti a pokrytý sítí nespočetných jizev z různých bitev. Plul asi půl metru pod hladinou, hřbetní ploutev prořezávala olejově modré vlnky nad ním. Jak plul sem a tam kolem *Nacušimy*, nebyla na něm znát žádná přehnaná opatrnost. Kdyby kuchař nevěděl co a jak, řekl by, že na něco čeká. Když si naposledy potáhl z cigarety a cvrnkl špačka do vody, zněla mu v hlavě vtíravá melodie z filmu *Čelisti*. Podíval se napravo, nalevo, a když zjistil, že vzduch je čistý, mávl na pomocníka, aby vylil hrnec s tím, co zůstalo po včerejším vaření, přes zábradlí. Hrnec byl těžký a mladík vzdychal námahou. Kuchař věděl, že riskuje zaměstnání. Ti prokletí objímači stromů na palubě by mu zakroutili krkem, kdyby tohle zjistili. „Nekrmit zvířata,“ řekl jeden z nich, když někdo navrhl hodit zbytky žralokovi. Jediné, o co tomu druhému šlo, byla snaha získat parádní fotky pro manželku a děcka.

„To je teda pořádná ryba,“ prohodil kuchař k pomocníkovi, když si zapaloval další chesterfieldku a díval se, jak žralok proplouvá kolem s otevřenou hubou.

„Sakra pravda,“ souhlasil mladý muž.

Když se ohromný žralok otáčel za cákáním zbytků padajících do vody, vynořil se nad hladinu a předvedl několik řad bílých zubů v měkkých červených dásních. Ale pak jako by ryba změnila názor a otočila se do původního směru plavby. Po kružnici

se vrátila, podplula záď a držela se v kýlové brázdě jako loďka s přívěsným motorem. Kuchař si náhle uvědomil, že bestii víc zajímá maso pohybující se nahoře za zábradlím a mimo její dosah – přesněji řečeno *on* – než vyhozený steak pomalu klesající do hlubin. A jako na potvrzenou na něj žralok upřel své prastaré, bezedné černé oko.

„Ta potvora mi nahání hrůzu,“ zamumlal pomocník. „Proč ji vlastně sakra krmíme?“

„Abysme si ho ochočili. Mohli bysme ho třeba naučit dělat kotrmele,“ uvažoval kuchař.

Pomocník vrhl na šéfa pohled, který říkal: *To myslíš vážně?* Šéfovo zaujetí pro rybu mu připadalo potrhlé. Zatáhl si zip na bundě až pod bradu a zaplácal rukama v rukavicích. Ochladilo se, nebo ho možná mrazilo z takové společnosti.

Kuchař zjistil, že uvažuje, jaké by to bylo být bezmocný tam dole ve vodě sám s rybou. Naskočila mu z toho husí kůže. Jaké by bylo pozorovat, jak trhá člověka – jak dlouho by vydržel? *To by tedy byla zábava*, pomyslel si.

Žralok se objevil předevěčirem a sledoval jejich loď. Zkušený námořník tvrdil, že je zvíře sleduje mnohem déle, od té doby, co plují Japonským příkopem.

Přítomnost lidožrouta vyvolala zpočátku velký zájem – byl to největší žralok, jakého kdy kdo viděl – ale ten se začal vytrácet, když se vědci a specialisté na ponorky chystali vypustit a pak i vypustili *Šinkai*. Určité obavy vyvolávala otázka, jak se zvíře zachová, až se plavidlo dostane do velkých hloubek, ale nakonec proběhlo setkání těch dvou zcela bez incidentů. Ponorka byla deset metrů dlouhá, jen o tři metry delší než ten velký bílý, a ježila se spoustou citlivých senzorů a dálkově ovládaných ramen, která by mohla být poškozena, pokud by začal být žralok příliš zvědavý. Ten se k ponorce skutečně přiblížil, ale mávnutím ocasu se otočil a plavidla si k velké úlevě vědců dál nevšímal.

Záchranná loď *Nacušima* „zakotvila“ v relativně mělké části 9 000 metrů hlubokého příkopu a přídatné motory zůstaly

propojené s navigačním systémem, čímž udržovaly loď nad určitým bodem na dně. *Šinkai* byla dole už víc než šest hodin a potápěla se k hydrotermálnímu průduchům na samotné hranici svého dosahu, který byl 6 400 metrů.

V hloubce 6 210 metrů byl svět kolem černočerná hutná tma, tak černá, až se zdálo, že přímo vysává záření vysílané reflektory *Šinkai*. Kolem okének ponorky se v celé své světélkující kráse kroutili, plazili, nechávali se unášet nebo proplouvali podivní křehcí tvorové. Naznačovali, že ta černota je vlastně plná života a je tekutá, nikoliv pevná.

„Zvedni nás trochu,“ přikázal profesor Sean Boyle.

Doktor Hideo Tanaka palcem posunul přepínač na ručním ovládači. Objevily se slabé vibrace doprovázené elektrickým hučením a dvacet šest tun těžká *Šinkai* se nesla o několik decimetrů nad povrch vyvřelé skály. Temnota spěchala zaplnit vznikající mezeru.

„To je ono,“ řekl profesor. Nakláněl se k jedné videoobrazovce, kterou soustředěně pozoroval.

„Mám se vrátit zase dolů?“ zeptal se Tanaka, kterému trochu dělал starosti kolegův stav.

Profesor přikývl. Kapky potu mu kapaly z čela na potem už nasáklé tričko.

Technik ovládající vztlak upravil nastavení a ponorka horizontálně sklouzla do hloubky. Trup několikrát poskočil. Vnější tlak se blížil k 630 atmosférám. Pokud by teď povolilo těsnění, i tenký proud vody by pod takovým tlakem třemi muži uvnitř projel jako horký nůž máslem. Profesor Boyle si byl vědom nebezpečí a taky ho to velmi tížilo. Doktor Tanaka strávil během let spoustu času v batyskafech určených do velkých hloubek a zkušenost ho naučila, že tento strach – určitý druh klaustrofobie – je iracionální. Konstrukce těchto ponorných zařízení počítala s přesahem zabezpečení a skutečná mez ponoru *Šinkai*, než ho tíha moře nad trupem zdrtí na tloušťku krajíce chleba, byla kolem 7 000 metrů.

„Pojďme dolů pod tu kouřící díru,“ navrhl profesor váhavě.

Tanaka souhlasil. V Americe narozený Japonec kývl na technika a společně dokončili manévr.

Jak sledoval monitor, kapal profesoru Boylovi do očí pot. Obrazovka ukazovala to, co bylo znázorněno na sopečné desce těsně pod přídíl *Šinkai* současně s údaji udávajícími hloubku, směr proudění a jeho rychlost, teplotu mořské vody a tlak na trup. Teplota, pouhých 2,8 stupně jen dvacet metrů daleko, prudce šplhala, jak se ponorka blížila k hydrotermálnímu průduchu.

Co vypadalo jako holá skála zachycená reflektory *Šinkai*, se postupně měnilo na louku obrovských, světle žlutých kroužkových červů. Kroužkovci, každý dlouhý kolem metru, se kolébali v mírném proudění. Vědci pozornost upoutal pohyb v rohu obrazovky. Doktor Tanaka pohnul ovládáním externí kamery a obraz na monitoru se posunul vlevo. Do zorného pole se přisunul velký bílý pavoučí krab, což Tanakovi připomnělo filmový horor. Krab cosi hltal. Dlouhými tenkými hůlkovitými končetinami zakončenými klepety si cpal do tlamy utržené kousky červů. „Kristepane, to je nestvůra,“ mumlal Boyle.

Jak ponorka pokračovala v klesání, objevila se ryba z řádu ostnoploutvých. „Tak tohle je ksicht, který může milovat jen jeho matka,“ poznamenal technik. Rybce vlála její světélkující část před groteskním, nebezpečně vyhlížejícím podkusem, nebezpečně tesáky v široké hubě připravené k útoku. Krab, vyplašený zvukem motorů ponorky, vyrazil pryč.

Jak klesali, teplota stoupala. „Zájemci o horkou koupel?“ dotazoval se technik.

„To vzdávám,“ zamručel Boyle, oči nalepené na obrazovku před sebou. Když se objevil sopouch, teplota moře vyletěla na 30 stupňů. Byli několik metrů proti proudu od sopky, která chrlila oblak černé, přehřáté mořské vody, sirovodíku a siřníku železnatého. Podle všech pravidel by tato oblast měla být zcela bez života. Tady dole nebyl žádný kyslík a žádné světlo, jen kypící tekutina schopná odstranit nářez z lodního trupu. A přesto se kolem ústí kouřícího komína pohyboval shluk živých organismů, jimž by zvráceně obvyklejší prostředí přineslo smrt.

„Jéžíši,“ vydechl Boyle potichu.

Pokud Boyle a Tanaka věděli, toto byla největší hloubka, do které se kdy kdo potopil k sopouchu sopky, a tady se před nimi prostírala naprosto nepravděpodobná rajska zahrada. Červů na záhoně přibývalo a už byli velcí jako anakonda. Mezi trubicemi povívajícími v mořském proudu pobíhali garnáti velikosti koček. Byli tu další obrovští krabi a mlži připomínající fotbalové míče. Kroužkovci a mlži byli dobře zadokumentovaným jevem přítomným u dalších geotermálních průduchů v menších hloubkách, ale tam nebyli zdaleka tak velcí jako ti zdejší. Nad záhonem červů lovily podivné ryby, jaké ještě nikdy nikdo z vědců neviděl, honily menší rybky a garnáty. Žádný z živých tvorů nevykazoval charakteristické znaky ryb známých z velkých hloubek – obrovské oči a zuby, světýlka houpající se na různých výrůstcích. Bylo tu tolik živých tvorů, že o sebe doslova zakopávali.

„Úžasné,“ ozval se Boyle, ohromený informacemi, jež mu poskytoval monitor. Než se dostali až sem, předcházely roky teoretického pachtění. Nastaly chvíle, kdy i oni sami byli skeptičtí k možnosti najít tak biologicky rozmanitý svět v – podíval se na údaj hloubkoměru – 6 400 metrech. Přesto tu byl. Samotný objev by jim zaručil nehynoucí slávu, ovšem jejich výzkum byl tajný. Lidé, kteří platili účty, americké ministerstvo obrany, nepřipouštěli jinou možnost.

Technik sedící vedle Tanaky si poklepal na hodinky; *Šinkai* běžela na elektřinu z baterií a ručičky se skláněly k červené. Zbývala jim nanejvýš tak hodina a půl, než budou muset zahájit výstup k *Nacušimě*. Tanaka přikývl.

„Pojďme na to,“ souhlasil Boyle.

Technik se obrátil k dalšímu panelu a připravil mechanické paže *Šinkai*. Přes obrazovku se sunul tenký přívěsek, klepeto připomínající ruku se otevíralo a zavíralo, připravené sbírat vzorky. Ten pohyb připomněl Boylevi pavoučího kraba. A to mu připomnělo, že ho čeká ještě spousta práce.

* * *

Moře bylo klidné, i slabé vlnění z posledního týdne zmizelo směrem k japonskému pobřeží, za západní obzor.

Byla noc a Nacušima mohla klidně kotvit na jezeře z černého skla. Když klopýtal kolem zábradlí, doktor Tanaka zakopl o ocelovou desku schovanou v hlubokém stínu. Tiše zaklel a zachytil se zábradlí. Zaklonil hlavu, nadechl se a zahleděl se na noční nebe bez mráček. Měsíc mu připomínal vyleštěný čtvrťák, který vypadal, jako by byl přilepený k Mléčné dráze. Podařilo se mu zabroukat několik taktů „Moon River“, než jeho žaludek povolil, několikrát se stáhl a jemu z úst vyletěl proud jídla a alkoholu a rozstříkl se na moře dole.

Když se vyzvracel, začal se cítit lépe. Nebyl zvyklý pít alkohol – Red Bull byl asi tak to nejsilnější, co pil, a nikdy neměl víc než tři. Na palubě nebyl žádný Red Bull, a tak ho přesvědčili, aby si dal pár panáků Johnnie Walkera. Koneckonců to byla oslava a Boyle byl neodbytný. Kolik vědeckých bádání skončilo zklamáním? Tanaka odpověď neznal, ale odhadoval, že procento je vysoké. A oni narazili na zlatou žílu hned první den. Nasbírali obrovské množství různých prapodivných vzorků. Pět dní se nepřetržitě potápěli a tvrdá práce už byla z větší části za nimi. Zítra zvednou kotvu a odplují, dříve než bylo plánováno. Kapitán je informoval, že v noci je čeká ošklivé počasí – zažívali příslovečný klid před bouří – a tak se rozhodli ukončit expedici předčasně a odplout do přístavu v Jokohamě. S trochou štěstí se sirníky spalující extrémofily, které hledali pro další výzkum, budou skrývat mezi vzorky již dopravenými na hladinu. Ne, žádné blbé štěstí. „Štěstí je pro trouby,“ Tanaka špatně artikuloval, svůj komentář směřoval k rumpálu. On a profesor na vlastním štěstí zapracovali a to se jim bohatě vyplatilo.

Oslava v jídelně pořád probíhala, muzika pronikala kovem a sklem nástavby až nahoru na zadní palubu. Eminem a 50 Cent měly přestávku. Hráli písničku od Rolling Stones „Sympathy for the Devil“. Tanaka předpokládal, že písničky pouští jeden ze starších členů posádky. Náhle muzika zesílila a zase

zeslábla, což znamenalo, že se poklop otevřel a zase zavřel. Někdo další opustil oslavu, aby se dostal na vzduch. Tanaka přiopile hleděl do měsíčního světla. Loď osvětlovaly dva silné reflektory umístěné vysoko na příčném rameni jeřábu, ale světlo bylo tvrdé a chladné a palubu halily husté černé stíny od různých částí vybavení. „Haló,“ zavolal Tanaka, ale nedostal odpověď. Pokrčil rameny. Opřený o zábradlí pozoroval vyleštěné obsidiánové moře, kroutil hlavou a v ústech cítil kyselinu.

Náhle cítil, jak ho někdo zvedá v pase. Než se stačil začít bránit, přeletěl přes zábradlí. Svět se začal točit a jemu z hrdla unikl výkřik, než dopadl na hladinu a ponořil se do vody. Šok způsobený studenou vodou vyvolal dávení. Když opět vyrazil na hladinu, prskal, lapal po dechu a vmžiku vystrízlivěl. „Hej, sakra co je?“ křičel. Slaná voda ho pálila v krku. „Hej!“ černý trup *Nacušimy* klouzal kolem něj dozadu, nekonečný povrch. Otevřenou dlaní plácl do ocelového plátu. „Hej!“ Žádná odpověď, i když se mu zdálo, že něco zaslechl. Bylo to zakašlání? Ozval se mechanický zvuk. „Hej! Je tam někdo?“ Zvuk se už neopakoval, jen vzdálený hukot hudby z útrob lodi. V zoufalství a vzteku tloukl pažemi do vodní hladiny, shodil tenisky, aby se mu lépe plavalo. Kolem to fosforeskovalo. „Proč jsi mě sem, do prdele, shodil?“ zaječel. Chladná voda se mu otírala o kůži jako smirkový papír. Žádná odpověď. „Hej!“ Tanakovi se vlastní hlas vracel jako ozvěna, odražená od chladného ocelového trupu. „Ježiši...“ pronesl zoufale šlapaje vodu. Mžoural nahoru na střídající se jas a temnotu lodního trupu a zdálo se mu, že zahlédl za zábradlím siluetu lidské hlavy a ramen. „Hej, ty!“ křičel. Žádná odpověď. Někdo ho sem shodil, ne? Byl to ten stín nahoře?

Tanakovi prudce stoupl tep, hlavně kvůli šoku z vody o teplotě blízké bodu mrazu, ale rovněž proto, že si uvědomil, že návrat na loď nebude snadný, pokud se mu nepodaří upoutat něčí pozornost. Může trčet tady, ale ne dlouho. Chlad způsobí svalovou křeč a pak půjde ke dnu. Věděl, že mu zbývají nanejvýš

tři minuty, než mu přestanou fungovat svaly a on půjde pod hladinu. Na trupu nebyl žádný žebřík – tohle nebyl druh plavidla pro potápění. Džíny a tričko ho svou váhou táhly dolů a znesnadňovaly mu stále víc plavání. Stáhl si oblečení a všiml si fosforescence osvětlující jeho nohy, což zdůrazňovalo jejich bělost. Cítil se nahý, vydaný napospas. Kůži už měl znečitlivělou. K tomu pocitu ještě přispělo, když si uvědomil, že má pod sebou skoro 10 kilometrů vody. Poblíž zaslechl vibrace pomocného motoru, který *Nacušimu* udržoval na místě. Pomyšlel si, že loď zřejmě unáší proud. Pomalu se otáčela kolem osy, jako by s ní pohyboval neviditelnou rukou obr, její záď se pohupovala směrem k němu. Plaval pryč, aby do něho trup nenarazil.

„Hej!“ znovu křičel. „Je tam někdo...?“

Světla na jeřábu, který spouštěl a zvedal *Šinkai* na palubu, osvětlovala také hladinu za zádi. Tanaka plaval do světla. Teď ho určitě někdo uvidí. Několikrát zakřičel a se vzrůstajícím zklamáním přidal nadávky. Najednou za sebou ucítil tlakovou vlnu. A pak ho zachytil vír, který ho několikrát otočil. Jeho mozek zamrzl, neschopný se vyrovnat s hrůzným závěrem dvačtyřiceti let na této planetě.

Náraz tunového žraloka mu vyrazil dech. Pilovité zuby pronikly do masa na zádech, stehnech a nohou a přetrhly několik hlavních tepen a žil spolu s míchou. Křičel a zmítal horní částí těla, bojoval o život, který už byl ztracený.

Žábrami žraloka proudila krvavá mořská voda. Jeho starobylý mozek registroval potrhané, rozbité zbytky zraněného zvířete nad ním, ohraničené šířícím se tratolištěm krve.

Tanaka necítil žádnou bolest. Vlastně necítil vůbec nic. Všechno se vypnulo, včetně vědomí. Jeho oči byly otevřené, ale nevidoucí. Jeho ústa byla také otevřená, ale nevypustila ani hlásku. Všechno, co býval doktor Tanaka, bylo skryto hluboko dole, 10 000 metrů pod hladinou. Co se jeho týkalo, patřilo polámané, rozdrčené a krvácející tělo někomu jinému.

Žralok byl při druhém útoku neúmyslně milosrdný. Uhodil

tvrdě a schlamstl téměř všechno v jednom soustu, nechal na hladině poskakovat jen doktorovu hlavu s mázdrou potaženýma očima.

O chvílku později se nahoře na lodi otevřel poklop a stín vstoupil dovnitř. Hudba okamžitě zesílila a pak se poklop s cvaknutím zavřel.

Obdržel jsem úkol. Asi jsem na tu práci byl jediný člověk. Cesta byla obtížná, ale já to zvládl. Taxikář byl ze Senegalu nebo Svazijska nebo odněkud úplně odjinud. Ať už pocházel odkudkoliv, neměl nejmenší ponětí o tom, kam v D.C. jede. Nakonec ale našel místo, jehož adresa byla napsána na kousku papíru, který jsem mu dal a který teď tiskl mezi rty. Obchod na předměstí s názvem Breeze Aquarium, jenž se specializoval na tropické rybičky. Koupil jsem tu, kterou si kapitán válečného námořnictva, můj současný velící důstojník, objednal pro svou nádrž, a cestou zpátky do Pentagonu jsem si v hlavě skládal elegantní rezignaci.

„Vaše ryby, kapitáne,“ oznámil jsem a držel plastový sáček s Nemem a jeho identickým dvojčetem, kteří plavali v bláznivých kruzích.

„Áách, vy už jste zpátky.“ Kapitán Chip Schaeffer zvedl hlavu a vytáhl nos ze složky dokumentů. Zvedl se od stolu, jako by umíral hlady a já byl hoch s donáškou z Pizza Hut, a hnal se, aby si převzal do péče malé oranžové rybky. „Hodnej,“ prohodil, když mě zbavoval igelitového sáčku plného vody. „Doufám, že máte účtenku na rybičky i na taxík. Nechcete naštvat kontrolní úřad Kongresu.“

„Pane, dávám výpověď,“ oznámil jsem výmluvně.

Nalil živé postavičky z komiksu do nádrže, kde okamžitě a moudře vyhledaly nejtmaší místo, jaké mohly najít: pod potopenou ponorkou z umělé hmoty, kterou rdousila plastová chobotnice. Schaeffer promluvil otočený zády ke mně. „Tak

jste tady, kamarádi, váš nový domov. Vaše rozkazy jsou ve složce na stole. Odjíždíte dnes odpoledne.“

Kdo? Já, nebo ryba? Nebyl jsem si jistý. Možná někam odjíždí chobotnice. Kapitán nemohl mluvit ke mně, že ne? Celé měsíce jsem nedělal nic kromě toho, že jsem zadkem leštil umělou hmotu své židle. Pravda, mezi různými pochůzkami. Už jsem měl plné zuby své „rekonvalescence“. V temnějších chvílích jsem uvažoval, jestli mi strýček Sam nevrací všechny ty vlny, které jsem způsobil během vyšetřování smrti generála Abrahama Scotta, mého posledního případu. Možná se chtěli ujistit, že už budu hodný a budu hrát podle pravidel, když mě nechají na vedlejší koleji na neurčito.

Arlen Wayne, můj bývalý partner u flašky, a Anna Mastersová, současný předmět mého milostného zájmu a spoluvyšetřovatel ve Scottově případu, svorně souhlasili, že uvolněné tempo mého nového pověření je pro mé dobro a že na tom není nic divného. Má vlast se mnou prostě zachází opatrně. Konečně, sami řekli, že mě Scottův případ několikrát málem zabil. A doopravdy zabil Annu, aspoň podle novin. Ale jako obvykle to měli celé špatně. Mezitím byla Anna v kómatu. Když už to jednou překonala, zotavovala se rychle. Podle doktorů k tomu hodně přispěly její věk a tělesná zdatnost, i když ona později tvrdila, že to bylo proto, že se se mnou chtěla vyspat. Já dával přednost její teorii před tou doktorskou.

Na druhou stranu, já se zotavoval pomalu. Zranění od kulek a zlomená žebra si k uzdravení vyžádaly svůj čas. Začal jsem se cítit lépe, až když jsem začal pomáhat několikrát denně Anně s její rekonvalescencí. Během několika měsíců jsem byl opět schopen aktivní služby vojenského typu.

To bylo, jak jsem říkal, před pár měsíci. Major Anna Mastersová už byla dávno zpátky na letecké základně Ramstein v Německu. Já jsem se taky přestěhoval z Úřadu pro vyšetřování letectva Spojených států* naproti přes řeku Potomac do kance-

* United States Air Force Office of Special Investigations – OSI

láře v Pentagonu. Mé rozkazy pravily, že jsem byl přeložen k vyšetřovací složce Ministerstva obrany, mezi exkluzivní supertajné pátrače, kteří řeší případy příliš citlivé pro obyčejné smrtelníky. Já tvořil zřejmě Tým. Ještě po mnoha měsících bylo to, co zdejší lidé prováděli, pořád tajné, alespoň pro mě.

Kapitán Chip Schaeffer, v těchto dnech můj šéf, patřil k námořnictvu a blížil se k důchodu. Když jsem poprvé zjistil, že můj bezprostřední nadřízený je kapitánek, myslel jsem, že mě možná degradovali; kapitán je nižší hodnost než major – ta moje. Ve skutečnosti ale kapitán u námořnictva odpovídá plukovníkovi od letectva. Matoucí, já vím, ale vojákům se to tak líbí. Nutí to skutečné nepřátele – civilisty – hádat. Fáma pravila, že Schaeffer vedl nějakou extra speciální vyšetřovací sekci. Tým uvnitř týmu. Ale pokud jsem já mohl pozorovat, jeho práce spočívala ve čtení stohů dokumentů Ministerstva obrany a vychyťávání procedurálních chyb. Řekl mi, že jsem jeho záloha, akorát že já neměl ani potuchy, jak vypadá správná procedura Ministerstva obrany, a tak jsem neměl ponětí, co vlastně zálohuju. Kapitán to chápal, a proto mi nikdy nedal nic zkontrolovat.

Všechno tohle mi probíhalo hlavou, a tak jsem požádal o vysvětlení. „Já, kapitáne? Já někam jedu?“

„Myslíte, Coopere, že mluvím s těma rybama? Jsem starej, ale ne zase tak starej.“ Nasypal do akvária vločky nějakého krmení.

„Ne, pane. Nemyslím si, že jste starý, pane. Takže o co jde?“ zeptal jsem se.

„Popořádku, Coopere. Vaše rezignace se *nepřijímá*. A pokud jde o to, o co tu jde, a já předpokládám, že myslíte případ, pak nevíme. To je důvod, proč posíláme vás. V podstatě tu máme amerického vědce, kterého sežrala ryba.“

Jejda! Hlavou mi bleskl obraz muže napadeného obrovským oranžovým sapínem, jako byl Nemo. Taky jsem byl trochu zmatený. Znělo to, jako by vědce potkala smrt nešťastnou náhodou nebo při nehodě, a ty – ať už potkají amerického vědce nebo někoho jiného – spadají do jurisdikce místních úřadů.

Chystal jsem se zeptat, proč do toho zasahuje Ministerstvo

obranu, když Schaeffer znovu promluvil. „Ten vědec pracuje – nebo bych spíš měl říct pracoval – pro společnost, která pro nás provádí nějaký výzkum.“

To by vše vysvětlovalo. Výzkum financovaný Ministerstvem obrany byl obvykle velmi citlivý, protože většinou souvisel se zabíjením lidí – při obraně naší vlasti, samozřejmě, takže to bylo v pořádku. „Co pro nás dělal?“ zeptal jsem se.

„Tato informace je jen pro vybrané, Coopere, a vy ji nepotřebujete. Ostatně ani já ne. Nicméně pár detailů máte ve složce, té s vaším jménem na mém stole. Přečtěte si ji, než nastoupíte do letadla.“

Nastoupím do letadla? Polkl jsem. Nemám rád létání, což zní divně, když to říká důstojník letectva, ale já mám rozumné důvody: během mého pobytu v Afghánistánu mě jako velitele bojového létání několikrát sestřelili. Poslední dobou jsem na té věci zapracoval s jedním psychiatrem od letectva. Vypadalo to, že to budu moct otestovat.

Schaeffer cukroval. „Ták, kamarádi... čas na baštu.“ Jedna z rybek podnikla váhavý pokus vzdálit se od ponorky, zlákaná vložkami klesajícími vodou ke dnu, ale otočila se a prchla do bezpečí potopené ponorky, vyděšená pravděpodobně vodou zvětšeným obrazem blížících se kapitánových rtů našpulených tak, že připomínaly svraštělou kočičí řiť. Nebo to byl polibek? Fakt jsem potřeboval vypadnout.

Seděl jsem a zíral do podlahy. A připomínal si náš poslední telefonický rozhovor. Probíhal nějak takhle:

„Japonsko,“ řekl jsem.

„Kam?“ zeptala se Anna.

„Japonsko. Jokohama. Japonsko.“

„O co jde?“ vyzvídala a pak pokračovala. „Nech to být.“ Oba jsme věděli, že to nebudu a ani nemůžu rozvádět. Další kecý typu informace jen pro vybrané.

„A co ty?“ pokračoval jsem. „Chybím ti?“

„Ne,“ odpověděla Anna.

„To jistě.“

„Tak jo, možná maličko.“

„Ty říkáš dvaceti centimetrům *maličkost*?“

Rozesmála se. „Jen si nic nenamlouvej, hochu.“

„Jak trávíš volný čas?“

„Studuju bibli. Přidala jsem se ke skupině.“

„Jo, to určitě,“ odpověděl jsem. Znělo to dost lehkomyšlně a přátelsky, ale pravdou bylo, že náš vztah na dálku trpěl. Konverzace začala být afektovaná, mezery mezi replikami se prodlužovaly. Oba jsme věděli, jak to skončí, ale ani jeden si to nechtěl připustit – alespoň ne nahlas.

„Kdy tě uvidím?“ zeptala se.

To byla otázka, kterou jsme měli oba na mysli. A oba jsme znali odpověď.

„To mi řekni ty,“ opáčil jsem.

Následovala první závorka ticha v tomto rozhovoru.

„Před pár dní jsem viděla citát,“ pronesla náhle. „Chceš ho slyšet?“

Ať jsem chtěl nebo nechtěl, věděl jsem, že ho uslyším. „Citát od koho?“

„Johna Steinbecka.“

„Aha, lidi od klavírů.“

„Ne, ty troubo. To je Steinway. Steinbeck byl spisovatel.“

„Aha, jasně, tenhle.“

Pokud je možné slyšet, jak někdo obrací oči v sloup, pak jsem slyšel právě tohle.

„Steinbeck řekl: ‚Není nic smutnějšího než vztah, který drží pohromadě lepidlo na poštovních známkách.‘“

Odmlčel jsem se. „Jsi si jistá, že to nebyla gratulační pohlednice od Hallmarku?“

„Ano.“

„Stejně komunikujeme e-mailem.“

„No a co?“

„Žádný známky.“

Tentokrát se odmlčela ona. „Bereš ty vůbec něco vážně, Coopere?“

„Tebe.“

„Fakt?“

„Co myslíš?“

Následoval další hlasitý výbuch ticha.

„Co s tím tedy uděláme?“ zeptala se.

„S tím vídáním? Nevím,“ přiznal jsem, ale uvažoval jsem, že pořád chodíme kolem horké kaše. Ten začarovaný kruh se dal rozbít jen jediným způsobem – svatbou. Už jsme to probírali, ale ani jeden z nás na to nebyl připravený. Ještě ne. Kromě toho, že jsme se neznali zas tak dlouho a při prvním setkání jsme si nepadli do oka, se zvláštní agentka Anna Mastersová chtěla soustředit na svou kariéru a já byl pořád po posledním pokusu o nesvaté manželství trochu opatrný. A z dobrého důvodu. Brenda, moje bejvalka, si vzala našeho manželského poradce,

chlapa, se kterým měla taky náhodou poměr, zatímco já ho platil, aby dal do pořádku naše manželství. Odpustil jsem jí, ale pořád jsem měl chuť toho chlápka proplesknout – poprvé mi to udělalo takovou radost. A kdesi v hloubi duše jsem se ptal, jestli ještě vůbec věřím v instituci manželství. Zřejmě jsem měl problém s důvěrou.

„Blíží se Vánoce. Mohla bys dostat dovolenou,“ navrhoval jsem. „Jsem si jistý, že Ramstein se bez tebe obejde.“

„Ne, to nemůžu. Měla jsem tolik volna, když jsem přišla z nemocnice. Co kdybys přijel ty sem?“

„To by snad šlo, doufám. Záleží na případu, co na něm dělám.“ Oba jsme věděli, že můj výlet do Německa na leteckou základnu Ramstein ve skutečnosti nepřichází v úvahu. Stejně jako Anna jsem si už vybral moc volna, i když padlo na rekonvalescenci.

„Tak jo...“ pronesla s více než jen nádechem beznaděje. „Takže...“

„Hele,“ vyhrkl jsem ve snaze změnit téma. „Ještě jsem ti to neřekl. Dělám pokrok v tý věci s létáním.“

„To je dobře,“ odpověděla.

Pořád jsem ještě potřeboval nakopnout, než jsem nastoupil do letadla, a dlaně se mi potily. Ale teď jsem mohl konečně cestovat bez prášků. „Žádný prášky na spaní.“

„To je vynikající, Vine. Gratuluju. Škoda že toho nemůžeš využít a zaletět se za mnou podívat.“

Ticho. Tak to tedy byla opravdu skvělá změna tématu.

„Promiň,“ omlouvala se. „To sis nezasloužil.“

Další ticho. Vzhledem k tomu, jak to pokračovalo, jsem už viděl ten bod, kdy se naše telefonní rozhovory stanou jen prázdný tichem.

Anna si netrpělivě povzdechla. „Víš, potíží s muži je v tom, že nemáte páteř.“

„Trochu příliš generalizující, nemyslíš?“

„Je to pravda. Ty i já, oba víme, kam to spěje.“

„A kam to spěje?“ dotázal jsem se bezpáteřně.

„Vidíš, co chci říct? Ty a já, my, náš vztah – nevede to prostě nikam, a ty to víš. Ale chceš rozhodnout? Ne. Ach, pro boha živýho, Vine... Zažili jsme legraci, když po nás zrovna nestříleli nebo jsme nebourali v autě. Měli jsme to tak prostě nechat.“

A tam jsme to taky víceméně nechali. Krátce jsme podebatovali o tom, že jsme svobodní lidé, ale díky bohu nic o tom, že zůstaneme přátelé – neprůstředné doznání, že už spolu nikdy nepromluvíme.

Boeing sebou házel ve vzdušných proudech a světlo naznačovalo, že bych se měl připoutat. Na toaletě nebyly žádné bezpečnostní pásy, a tak jsem usoudil, že je čas zaujmout místo na sedačce, která nemá díru.

Umyl jsem si ruce, otevřel jsem stahovací dveře a předkloněný jsem došel chodbičkou ke svému sedadlu. Letadlo pořád ještě nabíralo výšku a obsluha za chvíli začne podávat kávu a čaj. Sezení, která jsem absolvoval, abych se zbavil strachu z létání, fungovala. Skoro jsem to začínal ovládat. Vlastně když jsem byl ve vzduchu, nehloidal ve mně strach z létání, ale strach z ne-létání, jako třeba že letadlo najednou zjistí, že dělá něco, co by nemělo, a spadne z nebe. Iracionální, samozřejmě, ale to je prostě fobie. Opakoval jsem si mantru: *Čím jsi výš, tím jsi ve větším bezpečí, čím jsi výš, tím jsi ve větším bezpečí, čím jsi výš...*

Tedť jsme byli ve vzduchu asi deset minut, dávno mimo nebezpečnou čyřicativteřinovou rizikovou zónu, kdy není dost výšky, aby pilotům umožnila zabránit katastrofě, pokud se něco podělá, řekněme upadne křídlo. Ve skutečnosti by s upadlým křídlem nic nenadělal ani zkušební pilot a brigádní generál Chuck Yeager – kromě toho, samozřejmě, že by se katapultoval – a žádné řešení není ani pro cestující v první třídě, jak jsem to naposledy kontroloval. Moje střeva se bouřila a stoupal mi tep. Před šesti měsíci bych to zvládl pouze s hlavou plnou barbiturátů. Tedť jsem prášky na spaní chtěl proto, abych si trochu zdříml a možná se mi zdálo o Anně, což byl jediný způsob, jak se ujistit, že jsem s ní někdy prožil nějaký čas.

Tokijský městský koroner doktor Samura Hašimura byl oblečen v igelitovém oděvu a měl číré průmyslové umělohmotné brýle. Když pracoval na těle ležícím na nerezovém pitevním stole, dýchal průmyslovou obličejovou maskou, jakou používají malíři s rozprašovačem. Mrtvá upírala otevřené, zakalené oči na strop, lhostejná k tomu, že se jí koroner hrabe ve střevech, jako by prohledával zásuvku na ponožky a hledal dvě do páru. Nos mi říkal, že žena je mrtvá asi deset dní a většinu té doby nebyla v lednici. Jakmile se jednou setkáte s pachem smrti, už ho nikdy nezapomenete.

Doprovázel mě uniformovaný policista z místního tokijského policejního sboru, který neuměl ani slovo anglicky kromě „Měj se dobře“, což už několikrát nadšeně zopakoval. Taky mě doprovázela překladatelka a styčný důstojník v jedné osobě, kterou dodalo americké velvyslanectví. Michelle Durbanové bylo kolem pětadvaceti, byla blond, drobná, se světle modrýma očima a důlkem v bradě. Představte si roztleskávačku. Vypadala by báječně v mikromini s tartanovým vzorem typu „školačka“, což byla místní oblíbená mužská představa, pokud se dalo soudit podle reklamy na cokoliv, od motocyklu po zákusky z mořských řas.

Nemusím zdůrazňovat, že má překladatelka nebyla oblečená v mikrominisukni. Za prvé, byla příliš velká zima. Venkovní teplota prudce klesala pod nulu. Začal padat sníh, ženoucí se sem z hor Sibiře a pokrývající ostrov Honšú. Pokud jde o Dur-

banovou, ta patřila k CIA a tam mikromini určitě nepatřilo ke standardnímu oblečení. Místo toho měla kalhoty, boty a nadýchanou bundu s kapucí, která vypadala jako růžové cukrátko s rukávy.

Doktor Hašimura odložil několik nástrojů, které znepokoji-
vě připomínaly jídelní tyčinky, a za maskou zamumlal pár slov. Slečna Durbanová odpověděla japonsky. Koroner zabručel. Jeho gumové protiskluzové boty zavržaly na vyleštěné betonové podlaze, když se vydal ze dveří a naproti ke skupině nerezových šuplíků. Odbočil k obrazovce počítače a poradil se s ní, než se vrátil a otevřel jednu ze zásuvek. Vytáhl z ní podnos, který mírně zadrnčel v ložiskách, jako by nebyl vůbec zatížený. Na podnose seděla krabice z nerez oceli, přikrytá neprůhlednou plastovou fólií. Koroner na krabici ukázal. Nepotřeboval jsem umět japonsky, abych pochopil, že jsou tam uloženy ostatky doktora Hideo Tanaky, občana Spojených států a bývalého zaměstnance Moreton Genetics, firmy smluvně spolupracující s MO.

Koroner odloupl umělou hmotu a řekl něco slečně Durbanové, když jsme koukali na to, co zbylo z bývalého doktora. „Co říkal?“ zeptal jsem se.

„Že si nejdřív mysleli, že je to kokos.“

Kokos? Chlupatá koule na podnose docela dobře mohla být považována za tento ořech, zvláště když jste nebyli připravení vidět v ní, co byla – oddělenou hlavu. Koroner vzal z podnosu velké lékařské kleště a hlavu obrátil. Kůže měla zelenohnědou barvu, obličej byl napuchlý, jazyk jasně purpurový. Chyběly oči i oční víčka. Pahýl krku byl ukrojený. Z něho volně visel proužek svalu a zakrýval bílou klíční kost uvnitř.

Durbanová promluvila na koronera a ten zalovil kleštěmi v kaši na dně tácu, než našel, co hledal. Něco vyndal, došel k pracovnímu stolu a umyl to. Za moment se vrátil a pokynul mi, ať natáhnu ruku. Do dlaně mi položil bílý vroubkovaný trojúhelník. Pak něco vzrušeně vykládal. Když skončil, Durbanová mi to přeložila. „Není pochyb, že doktora napadl obrov-

ský bílý žralok. Velikost zubu ukazuje na zvíře víc než šest metrů dlouhé. To dělá rybu vážící přes jedenáct set kilogramů.“

„Takže ta hlava byla něco jako pecka?“ zeptal jsem se a ukázal na tu věc na podnose.

„Cože?“

„Jako pecka v ovoci – ten kousek, co nejíte.“ Durbanová to pořád ještě nechápala. „Vyplivl žralok hlavu nebo tak něco?“ pokračoval jsem.

Durbanová si nebyla jistá, jestli to míním vážně. Myslel jsem. Nevěděl jsem nic o útocích žraloků, chtěl jsem prostě vědět, proč z toho muže vůbec něco zůstalo. Zamračila se a pak položila otázku koronerovi. Ten se rozesmál, jako by právě slyšel zvlášť dobrý vtip, a předvedl mi improvizovanou frašku. Durbanová překládala a koroner hrál divadlo. „Myslí si, že žralok šel po doktorovi zdola a celé tělo dostal do tlamy.“ Ještě že Durbanová patřila na mou stranu. Mou pozornost poutal koroner předvádějící jakousi prapodivnou pantomimu. Aby mi dopomohl k porozumění, přejel si Japonec rukou po rameni a krku. Pak mi došlo, co předvádí: *kousnutí*. Právě když jsem se dostal do obrazu, Durbanová promluvila: „Myslí si, že žralok Tanakovi čistě prokousl krk a rameno. Ten zub našli zaseknutý v klíční kosti.“

Představoval jsem si, jak žralok používá doktorovu klíční kost jako párátko a pak si olizuje rty. „Dělala se toxikologie?“ zeptal jsem se.

Durbanová poslala otázku dál a pak se vrátila s překladem. „Ano. Vypadá to, že byl totálně sťatý. Obsah alkoholu v krvi nad nula celá jedna.“

„Jak ví tohle?“ Pokud mi bylo známo, alkohol se nepotlouká v krvi do nekonečna, a já věděl, že hlavu našli až skoro týden po tom, co byla oddělená od těla.

Durbanová se obrátila na Hašimuru. „Lidské tělo zpracuje asi třicet gramů alkoholu za hodinu. Ale když jste jednou mrtvý, tento proces se zastaví. A taky byla hlava chlazená několik dní v téměř zamrzající vodě. To zachová krev i tkáň.“

Přikývl jsem. Vzpomněl jsem si na neobvyklé okolnosti znovuzískání doktorovy hlavy. Byly popsány v poznámkách, které jsem dostal k případu. Jeden z motorů *Nacušimy*, Tanakovy výzkumné lodi, se přehřál a museli ho vypnout. Bouře a nebezpečně vysoké vlny znamenaly, že pouze s jedním funkčním motorem museli loď odtáhnout do Jokohamy. Šla do suchého doku a tam byl problém objeven – ucpané sání mořské vody nezbytné pro chlazení motoru. V trubce, zaklíněnou jako korek v láhvi, objevili Tanakovu hlavu, o které jsem teď už věděl, že ji všichni na začátku považovali za kokosový ořech.

„Vyšetřovala to místní policie?“

Durbanová zopakovala otázku koronerovi, který přikývl a pak začal mluvit.

„Vyšetřovali a došli k uspokojivému vysvětlení,“ překládala Durbanová. „Všichni mluví o nešťastné náhodě.“

„Jo, hádám, že by bylo komplikované zavraždit někoho velkým bílým žralokem.“

„No nevím... před pár lety chlap oblečený do kostýmu pandy zavraždil v jednom tokijském parku ženu. Pak chytil vlak domů. Skutečně se to stalo,“ dodala Durbanová pro případ, že bych čekal na pointu. Představil jsem si zakrvácenou pandu, jak sedí se zkříženýma nohama ve vlaku a obklopují ji japonští dělníci jedoucí domů. A všichni si čtou noviny. „Myslíte, že to má nějakou souvislost s tím, co máme tady?“

„Ne. Jak jste říkal, že někdo použil žraloka jako vražednou zbraň, tak mi to ten případ připomnělo.“

Jestli měl žralok někoho vevnitř, než napadl oběť, kdo ví? Ale určitě má někoho uvnitř teď – doktora Tanaku, nebo přinejmenším jeho větší část.

Tokijský uniformovaný policista nás ve svém hlídkovém voze hodil do čtvrti Roppongi. Bylo 14.30 a už byla tma. Padající sníh byl lehký a suchý. Stěrače honily sněhové vločky po předním skle jako roztrhaný papír a ty vířily ve světlych spirálách v záři našich reflektorů. Díval jsem se na to kroužení a měl jsem pocit, že padám. Bylo to hypnotizující. Zlomil jsem kouzlo pohledem do bočního okénka. Bylo tu tolik neonových znaků a symbolů, že by odražené světlo usmažilo brouka. „Rád bych mluvil s Tanakovým partnerem – tím druhým vědcem – a taky s kapitánem lodi,“ řekl jsem a navázal tak nit tam, kde jsem ji opustil.

„Zařídím to.“ Výraz tváře Durbanové říkal: *Máte nějaké podezření?*

Pokusil jsem se to rozvést. „Trvalo nejméně dvanáct hodin, než si někdo všiml, že Tanaka chybí. Chci ten čas vysvětlit.“ Nechtělo se mi objasňovat, že když jsem urazil takovou dálku, potřebuju se vrátit s něčím podstatnějším, než je účtenka z minibaru v Hiltonu a žraločí zub na řetízku kolem krku. Vzpomněl jsem si přitom na zub, dárek od koronera, a vytáhl ho z kapsy saka. V podstatě to byl modrobílý rovnostranný trojúhelník, každá strana dlouhá něco přes dva a půl centimetru. Zoubkování bylo na dvou z těchto stran a zub končil hrozivým hrotem. Představil jsem si tlamu plnou takovýchto malých nožíků na maso připojených k rybě, která narazí silou splašeného kadilaku. Nebyl to zrovna nejpříjemnější způsob, jak mohl doktor Tanaka opustit oslavu.

„Vy jste ještě nebyl v Tokiu?“ zeptala se Durbanová.

„Ne.“

„Jaké jsou vaše první dojmy?“ Sundala si klobouk a prsty si prohrábla slámové vlasy. Ucítil jsem levanduli.

„Připomíná mi hrací automat, na kterém jsem hrával, s rozsvíceným pětinasobným bonusem a extra kuličkou.“

Durbanová se usmála. „Chcete něco zakousnout?“

O tom pozvání jsem nemusel moc přemýšlet. Druhá možnost byla vrátit se do Hiltonu a pročítat hotelovou brožuru o početném tělocvičném náradí. „Jasně. Co navrhuje?“

Za chvíli jsme seděli na vysokých stoličkách a jedli syrovou rybu, kterou nám dodal proud robotů. Glorifikovaný automat na cigarety s rudými rty a s boulemi v oblasti hrudi, vyrobenými tak, aby připomínaly prsa za chladného dne, nám dodal cosi, co se vrtělo na talíři. Mašina pronesla něco japonsky zadýchaným hlasem. Znělo to, jako by si se mnou chtěla vyměnit brzdové kapaliny. Než jsem stačil říct: „*Dómo arigató*,“ jediná slova, která se mi podařilo pochytit z knihy ustálených rčení Lonely Planet, mašina se otočila o sto osmdesát stupňů a odvalila se do davu.

Mou pozornost upoutal příšerný zvuk, který se ozval z amplionu ve stropě. Bylo tu pódium pro karaoke. Podnikatel potící saké lechtal jazykem mikrofon, kravatu měl povolenou a přes opasek mu viselo břicho, jako by byl v šestém měsíci. Píseň mi vzdáleně něco připomínala, ale současně zněla neznámě. A pak jsem ji poznal. „Hard Day's Night“ od Beatles – japonsky. Kdybych byl jeden z Brouků, tak ho zažaluju za poškozování dobrého jména. Několik žen, které byly příliš mladé, aby patřily k jeho doprovodu, nadšeně a obdivně tleskaly. Za takové chování si muži musí platit. Zřejmě společnost.

„Tyto ženy nejsou to, co si myslíte,“ vysvětlovala Durbanová, která si trochu zkoušela čtení myšlenek.

„Ne? Co si myslíte, že si myslím, že jsou?“

„Viděla jsem, jak se na ně díváte.“

Uvažoval jsem o tom, jak se ně dívám, a rozhodl jsem se

neodpovědět další otázkou pro případ, že si mě Durbanová plete s doktorem přes hlavu.

„Japonské ženy se chovají jinak než západní ženy.“

„Vážně?“

„Vážně. Chybí tu celá ta feministická záležitost. V některých vztazích k ženám tady mají fakticky feudální přístup. Muži věří, že jsou nadřazení tvorové. Ženy tuto víru nezpochybňují. Alespoň ne přímo.“

„Takže mluvíte o naprosté podřízenosti každému mužskému vrtochu?“ Zjistil jsem, že se usmívám na dvě mladé Japonky. Tak nadřazení tvorové, jo? Jedna z nich zjistila, že se na ni dívám, a zašvitořila na kamarádku. Obě se na mě zahihňaly a ústa si při tom zakrývaly rukou.

Durbanová mě usměrnila. „Chtěla jsem říct, že je *nechávací* cítit se nadřazeně.“

„Děkuju, že jste to zkazila,“ řekl jsem jí.

Kroutila hlavou. „Vy jste to pořád nepochopil, že?“ poznamenala. „Ano, drahoušku... Ne, drahoušku... cokoliv. Vždycky je to divadlo. Ženy tady pracují s tím, co mají. Je to jen rozdílný úhel.“

„Takže navzdory tomu, jak to vypadá, neliší se od žen u nás doma?“

„A jaké jsme my?“

„Chcete příklad?“

Durbanová přikývla. „To bych snad snesla.“

„Člověk jde k doktorovi a vezme s sebou manželku. Jde na vyšetření. Potom si ji doktor zavolá do ordinace. „Váš manžel je velmi nemocný a jeho křehký stav zhoršují velké dávky stresu. Pokud nebudete přesně plnit mé instrukce, zemře. Ráno ho musíte nechat déle spát. Když se probudí, připravte mu dobrou snídani. Nestresujte ho s domácími pracemi. K obědu mu připravte něco opravdu dobrého. Nechte ho odpoledne si zdřímnout. K večeři uvařte zase něco speciálního. Buďte milá, přátelská a hlavně ho proboha nezatežujte svými problémy a starostmi. Smyslem té hry je zredukovat úroveň jeho

stresu na nulu. Pokud to vydržíte celý měsíc, váš manžel se úplně uzdraví.“

V autě cestou domů se manžel zeptá, co říkal doktor.

„Že zemřeš,“ odpoví žena.“

Durbanová se rozesmála. „Jo, to jsme celé my.“

V kapse saka jí začala hrát melodie z dobře známého muzikálu. Durbanová vytáhla mobil, omluvila se, že to musí vzít a otočila se k talíři syrového lososa, který nám předtím donesla servírka připomínající svým chováním robota.

„Tohle je vaše oblíbené místo?“ zeptal jsem se, když zaklapla mobil a strčila si ho do kapsy. Nevím, co se mi líbilo míň, jestli jídlo, nebo zábava. Žvýkal jsem cosi studeného a gumového a napadlo mě, že je to vhodná metafora i pro hudbu.

Durbanová přikývla. „Jeden z mých pravidelných zapadáků. Je levný a nefalšovaně tokijský. Vy jste ještě nikdy nejedl medúzu?“

„Nikdy,“ přiznal jsem se.

„Tak teď už ano.“

Mezi zuby mi to při žvýkání skřípalo jako duše z pneumatiky. „Vlastně to není tak špatné,“ připustil jsem. „Dejte si. Ukažte mi, jak se to dělá.“

Durbanová pokrčila rameny a vzala tyčinkami na jedno použití z misky několik vláken. Já nejvíc toužil všechno vyplivnout a jít hledat hamburger. I když saké bylo dobré a přebilo chuť místní kuchyně. Možná proto ho podávají. Sáhl jsem po láhvi.

„Ne, ne – nikdy si nenaléváme saké sami. Přináší to smůlu,“ zarazila mě Durbanová. Vyměnil jsem skleničky a dolil tu její. Vypila ji naráz, možná příliš nedočkavě.

„Vy taky nemáte o medúzách moc vysoké mínění, že?“ podotkl jsem.

„Dostal jste mě. Ještě, prosím.“ Napřáhla ke mně ruku s kalíškem. Znovu jsem ho naplnil. „To je jediná věc na jídelníčku, po které se mi zvedá žaludek.“

Zvedl jsem ubrousek. „Nevadí vám to?“ zeptal jsem se.

„Jen si poslužte,“ odpověděla.

Vyplivl jsem medúzu do ubrousku a pak ho stočil do kuličky.

„Omlouvám se,“ řekla. „Byla to trochu zkouška.“

„Jak jsem dopadl?“

„Prošel jste.“

Pár obchodníků vedle nás píchalo do humra přitlučeného k dřevěné desce. Viděl jsem, jak hýbe předníma nohama. Trhali ho tyčinkami, zatímco on se marně snažil uprchnout. Ztratil jsem veškerou chuť k jídlu, která mi ještě zůstávala.

Chlap, který se snažil o „Hard Day’s Night“, opustil pódium za bouřlivého potlesku – já usoudil, že mu tleskali proto, že už konečně skončil. „Takže co s vaším přítelem?“ obrátil jsem se na Durbanovou. „Připojí se k nám?“

Chvilku mě pozorovala. „Přítel? Za A, jak víte, že nejsem vdaná? A za B, jak víte, s kým jsem mluvila?“

„Odpověď na A. Zatímco prsten na prsteníku naznačuje, že jste vdaná, prst vedle vykazuje otlak po nedávno odstraněném kroužku. Podle mě vás někdo požádal, abyste mi dělala chůvu, a vy jste si přendala prsten na prsteníček pro případ, že bych byl vlezlý a vy byste potřebovala výmluvu, proč musíte spěchat domů. A pokud jde o B, připouštím, že je to trochu přitažené za vlasy, ta vyzváněcí melodie vašeho mobilu, „The One That I want“ – Ten, koho chci – z muzikálu *Pomáda*? Jen hádám, ale vzhledem k názvu písničky bych řekl, že jste si ji speciálně stáhla a přidělila skupině volajících o jednom členu. Právě jsem dokázal, že nejste vdaná, tak ten jeden musí být přítel. Taky jde o denní dobu, kdy si milenci volají, aby zjistili, co se děje.“ Právě jsem vytáhl trik nás vyšetřovatelů, který odpovídá tomu, když klaun poskládá balonek do tvaru pudla. Vlastně nic vzrušujícího, tedy pokud nejste citlivé děvče, které v sobě má pár skleniček, nadšené z toho, že je daleko od domova. Skoro jsem byl sám sebou znechucen.

„Hele, to není špatné. Zaujal jste mě.“ Hleděla na mě, pokud jsem se nemýlil, toužebně. „Máte pravdu ve všech bodech – dokonce i s tím vtípkem o chůvě. Musela jsem to v posledních měsících dělat několikrát a vždycky jsem padla na chlapa, který

si myslel, že si může zahrávat, protože je mimo dosah manželky – vně osmisetkilometrového pásma.“

„Čeho?“

Uličnický zvedla koutek plných, a musím připustit, že i smyslných úst. „Pravděpodobnost, že narazíte na někoho, koho znáte, když se vydáte do města nebo skončíte v posteli s někým, kdo chodil s vaší partnerkou do školy, například, klesá se vzdáleností od domova. Osm set kilometrů je prý okruh, za kterým je vaše šance přežít vyšší než riziko, že vás chytanou.“

„Je hezké slyšet, že dnes na špionážních školách učí i něco užitečného,“ poznamenal jsem. Pod stolem se její koleno otřelo o mé. Tváře se jí zabarvily působením rýžového vína.

„A pokud jde o přítele, chodím se svým šéfem, zástupcem ředitele, ale nikam to nevede,“ vysvětlila mi.

„A proč ne?“ zeptal jsem se, protože jsem nevěděl, co říct.

„Protože je ženatý.“

„Tolik k té osmisetkilometrové zóně.“

Durbanová našpulila rty. „Vadí vám to?“

Odpověděl jsem na její dotaz nezávazným pokrčením ramen.

„A co vy? Jste ženatý?“

„Rozvedený.“

„Každý to zkouší,“ vyjádřila svůj názor. Uvažoval jsem, jestli jí mám povědět, že jsem nachytil vlastní ženu při pletkách – celých deset centimetrů jich měla v puse, pokud si dobře vzpomínám – jen abych trochu zvětšil vzdálenost mezi námi, zvlášť mezi dlaní Durbanové a mým stehnem, které začínala hníst, jako kdyby ho chtěla upéct. Pravdou bylo, že i když jsem byl technicky nezadaný, pořád jsem se cítil ve svazku s Annou. Jenže... byl tu konflikt zájmů ohledně té věci, co mi rychle pučela mezi nohama. Pokud se budu chtít vyhnout tomu, že se zítra probudím s Durbanovou v posteli a hlavou plnou výčitek, budu muset odejít nebo mě musí někdo zachránit. A rychle. „Takže váš přítel se k nám připojí?“ zopakoval jsem s takovou nenuceností, jaké jsem byl schopen.

„Ne, já mu řekla, že mám ještě práci.“ Její nehty teď kreslily

osmičky na látce mých kalhot, kruhy byly stále větší a nebezpečně se blížily k „probouzejícímu se hadovi“. „Řekla jsem mu, že procházíme případ... víte...“

Neměli jsme toho tolik na procházení, co jsme ještě neprobali, ale připustil jsem, že je to dobrý nápad.

Přišourala se k nám stará žena a vyměnila prázdnou láhev od saké za plnou. Já sice protestoval, ale ona jen mávla rukou a řekla mi japonsky, ať nejsem blbej. I když nemluvím japonsky, bylo mi už tolikrát řečeno, ať nejsem blbej, v takové spoustě jazyků, že jsem přesně věděl, co říká. Zřejmě jsem se ocitl ve středu ženského spiknutí s cílem opít mě, a ono to fungovalo. „Takže, jak jsem říkal, shrnout si případ je dobrý nápad.“

„Co chcete shrnovat?“ zeptala se Durbanová. „Chlap se ožral, spadl z lodi a stal se návnadou.“

Zvedla láhev a nalila mi další skleničku. Jo, tohle děvče mělo na čele vytetované Trable. Pocítil jsem závan lítosti nad paní zástupcovou ředitelovou – ženou, se kterou vyjebávali, zatímco si užívali. Čas zaostřit. „To ale nevíme jistě, že?“ zeptal jsem se.

„Jako co?“

„Co se přesně Tanakovi stalo?“

„Čili vy si nemyslíte, že ho sežral žralok?“

„Ale ne, jsem si jistý, že ho žralok sežral, ale to je taky *všechno*, co víme.“

„Asi jo.“ Durbanová si skousla dolní ret.

„Tanaka byl opilý,“ poznamenal jsem.

„Pamatuju si. No a co?“

„Nepil. Nikdy. Aspoň podle FBI ne.“

Durbanová vykulila oči, jako kdyby najednou narazila na spiknutí. „Vážně?“

„Úřad se může mýlit. Nebo si Tanaka vybral zrovna tu noc na procházku s Johnnie Walkerem – oboje je pravděpodobnější než cokoliv jiného.“

„Jako třeba vražda,“ hádala Durbanová.

„Jo, jako vražda.“ Další menší problém bylo těch dvanáct

hodin. Proč trvalo tak dlouho, než si někdo všiml, že se Tanaka ztratil?

Durbanová přerušila mé myšlenky. „Co vlastně vy lidi z MO děláte? Žádné podrobnosti, samozřejmě, jen povšechně. Vy jste ještě víc pšššt-pšššt než my.“

CIA je „pšššt-pšššt“? To pro mě byla novinka. Každou chvíli Durbanová plácla něco, co mi připomnělo, že je pořád ještě děcko, i když přeseexualizované. První dojmy nejsou vždycky správné, ale tohle byl ten můj: Největší boj, který v životě svedla, byl nejspíš s příliš utaženým víčkem od skleničky s burákovým máslem. A taky to, že byla příliš krásná pro své vlastní dobro. Nebo kohokoliv jiného.

„Ne, to je v pořádku. Můžu vám podat podrobnosti,“ odpověděl jsem. „Posledních pět měsíců jsem vedl válku s apostrofy. Víte, jestli patří před, nebo až za *souhlásku*? Je to obrovský problém. Nevěřila byste, kolik lidí to má špatně. Příští měsíc se vrhnu na závorky.“

„Děláte se ze mě legraci.“

„Vážně. Po tom, co mě převeleli z OSI, jsem akorát kontroloval papíry. Papíry jiných lidí. Tohle je můj první skutečný případ za šest měsíců.“

„Šest měsíců.“ Zněla překvapeně. Skoro jako já. Co ještě vůbec dělám v armádě?

Thlustý podnikatel se zase protlačil nahoru k mikrofonu a spustil „Stairway to Heaven“ – Schody do nebe. Nebo pekla, záleží na vašem úhlu pohledu. Ženská společnost u jeho stolu začala tleskat. Mně se chtělo házet shnilá rajčata, nebo vzhledem k tomu, že jsme byli v Japonsku, šurikeny.

„Čili to je vaše původní pracoviště, Úřad pro vyšetřování letectva Spojených států?“ vyptávala se Durbanová.

Přikývl jsem.

„OSI.“ Něco se jí mihlo přes obličej. „Jéžiši! Teď vás poznávám.“

„Poznáváte mě?“

„Jasně. Ta hodnost mě zmátla. Tehdy jste byl poručík, že?

Poručík Cooper. To je správně. Pamatuju si, že jsem o vás četla. Rozbil jste bandu pašeráků zbraní v Afghánistánu. Byl jste v CH-47, který sestřelil Tálibán. Jo, četla jsem o vás.“

Ignoroval jsem hněv bohů, nalil si saké a kopl ho do sebe. Celá ta afghánská záležitost ve mně pořád budila noční můry.

„Jste něco jako hrdina,“ trvala na svém a ignorovala přitom mou řeč těla. Vrtěl jsem se. Došel jsem už k závěru, že mezi zbabělcem a hrdinou není příliš velký rozdíl. Nejčastěji lidské činy určuje situace a nikoliv vědomé rozhodování. Viděl jsem hrdiny chovat se zbaběle. A jednou jsem viděl člověka, kterého všichni považovali za zbabělce, jak šel zachránit psa přivázaného řetězem k nastraženému 155mm dělostřeleckému granátu. Oba zabil výbuch, když ten granát explodoval a vytvořil kráter velikosti plaveckého bazénu. Když jsem se zpětně ohlížel na svůj služební záznam, okamžiky zaznamenané jako skvělé vzbuzovaly jen chladný strach, osamělost a pocit nesmyslnosti. A samozřejmě, spolu se zbabělci, mnoho hrdinů, které jsem znal, bylo taky mrtvých. Jejich hrdinství změnilo málo nebo vůbec nic. Z toho všeho mi došla jedna věčná pravda – smrt opravdu není vybíravá.

„Jste v pořádku?“ Její hlas ke mně přicházel jakoby z dálky. „Řekla jsem něco špatně?“

„Cože? Ne, nic. A co vy? Proč CIA?“

„Obávám se, že můj příběh není ani zdaleka tak vzrušující jako ten váš. Vyrostla jsem v bytě na Park Avenue. Jedináček. Otec byl bankéř. Matka profesionální piják – brandy splachovaná vodkou. Dobré školy. Newyorská univerzita, politické vědy, psychologie a jazyky.“

Tolik, pokud jde o mylné první dojmy. „Tam jste se naučila japonsky?“

„Ne. Měli jsme japonského vrátného. Osouložila jsem ho o svých třináctých narozeninách, když byla matka v posteli s láškou a otec na obchodní cestě. Vrátný byl jediný, kdo si vzpomněl.“ Zapomněla na bohy a nalila si saké, jako kdyby chtěla zapomenout. Pití jí vrátilo úsměv. „Víte, že nejlepší způsob, jak se naučit jazyk, je na zádech?“

Její ruka byla zase na mé noze. „A pokud jde o CIA,“ pokračovala, „naverbovali mě na vysoké. Matka z toho nebyla nadšená, ale podle otce to nejspíš bylo bezva, něco, čím se mohl chlubit u Hamptonů.“ Odmělčela se, aby se mohla napít, a něco ji napadlo. „Myslím, že jejich postoj se změnil po jedenáctém září.“

„Jejich a všech ostatních,“ poznamenal jsem. Věděl jsem, že je tu důvod, proč pořád ještě vystupuju v téhle komedii, a ona mi ho právě připomněla. Podíval jsem se ven. Na autech venku na ulici se usazovaly sněhové vločky jako husí peří po polštářové bitvě.

Z tlačénice šinoucí se po chodníku se vydělil jakýsi muž. Vstoupil do suši baru a obdařil mě úsměvem, který mohl pocházet z katalogu módního návrháře Tomyho Hilfigera. Chystal jsem se mu sdělit, že si mě s někým spletl, když řekl: „Ahoj. Věděl jsem, že vás tu najdu!“

„Bradley!“ vykřikla Durbanová. Když zaslechla jeho hlas, otočila se na stoličce trochu moc rychle, jako by ji přistihl při nějakém nevhodném jednání. Nemusel jsem být Sherlockem Holmesem, abych pochopil, kdo je Bradley. Spíš by mě zajímalo, proč se tu objevil, když ho Durbanová odmítla. Možná jí nevěřil. Možná nebyl tak tupý, jak vypadal. Bradley byl bezvadně oblečený v černém kabátě od Brooks Brothers s bronzovou šálou zastrčenou za klopy. Jako voda po holení se kolem něho vznášela arogance bratrstva z prvotřídní univerzity. Já hned věděl, že spolu vycházet nebudeme. Smetl si sněhové vločky z ramen a rukávů a hnědých vlasů ve stylu JFK a rozeplnul si kabát.

„Máš tu pro mě něco k pití, Shell?“ Vyhnul se při tom jakémukoliv projevu náklonnosti ke své milence. Zajímalo by mě, jak by se choval, kdyby věděl, že *já* vím. „Vy musíte být zvláštní agent Vincent Cooper. Rád vás poznávám, Bradley Chalmers. Já tu jsem za zamini.“

To víš, že jo, Brade.

Podal mi ruku. Jeho bílé prsty byly studené a vlhké jako kousky sašimi.

„Říkej mi Vine,“ hrál jsem jeho hru.

„Tak jak se ti líbí v Japonsku, Vine? Bylo by tu krásně, kdyby tu nebylo tolik Japonců, co?“ Zasmál se vlastní banalitou.

„Jo, je tu krásně,“ souhlasil jsem. Napadlo mě, že někdo tam nahoře musel poslouchat. Tady byla má záminka. Ať už jsem měl toho chlapa rád nebo ne, přítel Durbanové a její šéf byl mou výmluvou pro odchod, opuštění scény. „No...“ začal jsem.

„Moment, kam chcete jít?“ zamračila se Durbanová.

„Jo, počkej,“ přidal se princ Chalmers s nulovou přesvědčivostí, „teď nemůžeš odejít.“

„Lidi, vážím si vaší pohostinnosti, ale musím napsat zprávu.“ Požadavek zvládnout papírování chápe každý, kdo pracuje pro Strýčka Sama, papírování je příšera s nenasytným apetitem na světové lesy. Když karaoke kravál rozptýlil jejího šéfovského milence, zachytil jsem pohled Michelle. Doprovázelo ho mírné našpulení rtů, povytažené obočí a náznak pokrčení ramen. Říkal: *Tohle brídila se zbavím a pak můžeme vyrazit do města za nějakou zábavou.* I když jsem to možná pochopil špatně a ono to mělo prostě znamenat *Zatím*. Vstal jsem a krev se mi nahrnula do nohou a mozek nechala poskakovat na vysoké hladině saké. Trochu jsem se zakymácel.

„Mám vám zavolat taxík?“ zeptala se Durbanová.

„Ne, já to zvládnou.“ Chvilku mi trvalo, než jsem si to vystředil v hlavě, a pak jsem se pokusil pohnout.

„Zařídila jsem, aby vás vyzvedli v hotelu o půl sedmé,“ sdělila mi.

„Pamatuju si to.“

„Víte, kam se chcete dostat?“

Vykoukl jsem ven. V pár minutách se sněžení změnilo ve vánici. „Na Jamajku,“ opáčil jsem. „A vyřídíte ode mě sajonara Bradymu.“

„Bradleymu,“ opravila mě, ruku na mém předloktí.

„Tomu taky.“ Zamával jsem a zamířil na chodník. Byl jsem rád, že to s Durbanovou nedostalo příležitost začít... fajn, tak mi to udělá radost až ráno.

Mé tělo pořád fungovalo podle washingtonského času, což vysvětlovalo, proč jsem moc nespal a ve dvě ráno jsem cítil, že by měla přijít přestávka na oběd. Na pokoji jsem se díval na kung-fu film a čas do svítání jsem zabil čtením informací ve složce. Nic nebilo do očí, a tak moje myšlenky zabloudily k důležitějším tématům, jako bylo přehrávání posledního rozhovoru s Annou. Nikam jsme se neposunuli, takže jsme teď mohli jít sami bez toho, abychom toho druhého museli brát s sebou.

Na snídani jsem šel brzy. Bufet byl opuštěný, vzácný případ kdekoliv v Japonsku. Snědl jsem dost slaniny, abych si přivodil rakovinu tlustého střeva, plus dvě vejce, několik párků, dvě bramborové placičky, topinku a celý žlutý meloun. Pokud vydržím do večera, aniž bych se musel střetnout s místní kuchyní, pak byl hlavní úkol dne splněn. Když jsem se vykulil do haly, ještě jsem dojídal skořicový koláček.

Policejní hlídkový vůz čekal za koncem úzkého červeného koberce s vystupujícím logem Hiltonu. Sněhová břecha se kupila na kufu, střese i kapotě vozu. Oknem u řidiče nebylo kvůli vodě a mlžnému oparu vidět.

Okénko sjelo dolů a mně se dostalo zamávání. „Udělejte mi radost a nastupte!“ volal nyní už známý policista s úsměvem. Mohl jsem to uvítání odpálkovat, ale nechal jsem to plavat. Vrátil by se mi jen prázdný pohled, a jaká by to byla legrace?

Zadní dvířka se rozletěla. Hodil jsem dovnitř sako a nastoupil za ním. Sako jsem potřeboval. Pořád bylo jen pár stupňů nad

bodem mrazu. Zima si okamžitě našla cestu zjizvenou tkání, kterou jsem nasbíral v minulých letech od kulek a šrapnelů.

„Dobré ráno,“ pozdravila Durbanová zpěvavým hlasem dobré nálady, který ve mně vyvolává touhu dotyčného praštit. Olizovala přitom spodek víčka kelímku s kapučínem. „Jak jste se vyspal?“

Sám. „Dobře, děkuju. Byla jste venku dlouho?“

„Ne. Bradley musel domů. Jedno z jeho děcek mělo narozeniny.“ Pokrčila rameny, jako by chtěla říct: *Průsery se stávají*. Stávají, a nikoliv její vinou se dály Chalmersově rodině. A dřív nebo později to vybuchne do obličeje Michelle Durbanové. Její situace mi připomínala vlastní manželskou kaši. Ve strážlivém denním světle ztrácela žena ze CIA hodně ze svého lesku, ale já tu nebyl, abych moralizoval, a už vůbec ne, abych soudil, a tak jsem její soukromý život pustil z hlavy.

Projížděli jsme hnědou kaší, kterou se naplnily ulice Tokia, prodírali se směsí tajícího sněhu a hrubého posypového písku, pneumatiky dělaly hotovou přířovou vlnu té břčky. A pak jsme byli na dálnici spojující Tokio s Jokohamou, na úchvatném pásu betonu s několika jízdními pruhy, který zdánlivě držely ve vzduchu střechy zástavby vyplňující prostor mezi dvěma městy. Kdokoliv vymyslel rčení „Příroda si oškliví vzduchoprázdno“, to tu musel navštívit.

Náš policejní šofér se ustálil na rychlosti pod nejvyšší povolenou, zřejmě aby se vyhnul místům s náledím. Naše rychlost musela jít na nervy okolním řidičům, nikdo nás ale nepředjel ani nezatroubil. Všichni super vychovaní. S Durbanovou jsme seděli mlčky. Jakmile to zamlžená okna dovolila, začal jsem sledovat městskou zástavbu ubíhající kolem a poslouchal jsem nesrozumitelné brebentění přicházející ze služebního rádia. Napadlo mě, že není mnoho zemí dosud nedotčených angličtinou, ale tato byla jedna z nich. Jediná slova, která jsem poznával, byly známé obchodní značky defilující na nekonečných billboardech. Podobně jako Durbanová, i reklamy byly bez nočního osvětlení nějak méně přitažlivé.

Přístav Jokohama se objevil náhle, když se rozevřela opona mlhy před nebem připomínajícím pošlapané olovo. Voda pod ním měla barvu mokrého uhlí. Durbanová podala ocelovou síť policistovi žlutý papírek s poznámkou a ti dva si pak vyměnili hromadu rychlých slov, znějících jako jazykový ekvivalent kobercového náletu. Předpokládal jsem, že žlutý papírek obsahuje náš zamýšlený cíl cesty, protože řidič několikrát zkontroloval jeho obsah, než začal ťukat na tlačítka navigace. Odbočili jsme z hlavní cesty do doků, rychlost se kvůli náledí blížila k plížení. Jedno auto zjevně dostalo smyk a nějak se zastavilo až s předkem visícím nad vodou. Kývalo se a nejistě balancovalo. Shromáždila se kolem něj pohotovostní vozidla a jejich otáčející se světla se odrážela od okolního betonu jako malé elektrické záblesky. Lidé v uniformách mávali rukama a od úst jim stoupaly malé bílé obláčky. Náš řidič si toho nevšímal a pomalu jel dál. Nakonec jsme dorazili na přístavní hráz a sklouzli bokem z malého svahu, jak kola na ledě ztrácela hnací sílu, než se zastavila vedle lodi. Ta se trochu pohupovala u mola, jako by byla živá a dýchala; pohyb se dal zjistit jen v kontrastu k nehybnosti obrovského šedého skladu na druhé straně zálivu.

Vystoupil jsem a cítil, jak se mi šourek zkracuje a varlata podnikají strategický ústup do tepla mého nitra. Sáhl jsem pro sako. Zrovna jsem ho potřeboval. Uniformovaný policista zůstal u vozidla, podupával a tleskal a nepatrně se ukláněl, zatímco jsme s Durbanovou opatrně kráčeli po ledě k lodní lávce. Konečky uší a špička nosu mě pálily mrazem a dech se mi měnil v páru. Z boční kapsy jsem vytáhl kožené rukavice a natáhl si je.

Durbanová vešla na lávku jako první, na stoupajícím povrchu udržovala rovnováhu tím, že se rukou v rukavici přidržovala zábradlí. Když vstoupila na palubu, setkaly se s ní dvě tmavé siluety. Než jsem dorazil i já, představování už bylo v plném proudu.

„Profesor Sean Boyle,“ představil se muž, o kterém jsem z informačních poznámek věděl, že je o čtrnáct let starší než já. Chlad na jeho vyholených tvářích vyleštil perfektní rudé kroužky.

Potrásli jsme si rukavicemi. „Zvláštní agent Vincent Cooper,“ představil jsem se také.

„Moritzio Abrutto, kapitán lodi,“ přidal se druhý muž.

Podle zmíněných poznámek to byl Američan, stejně jako většina posádky. Loď si pronajala Moreton Genetics, velká americká firma, která zaměstnávala profesora Boyla a zesnulého doktora Tanaku. Abrutto byl plavovlasý, se světlou pletí. „Pojďme dovnitř,“ pozval nás a vedl nás k průlezu, kde nás zevnitř lákalo teplé žluté světlo.

Vzduch uvnitř lodi byl cítit naftou a slaninou. Následovali jsme kapitána a profesora Boyla do relativně velikého prostoru s lavicemi po obou stranách několika stolů. Jídelna. Fotografie na stěnách ukazovaly různé lidi, většinou muže, většinou s obnaženou hrudí, kteří hrdě drželi pro fotografický aparát různé objekty, jež mohly být cokoliv od vnitřností po placentu. Usoudil jsem, že se jedná o tvory získané z hlubin oceánů. Skoro všechny fotografie byly podepsané. Na jedné jsem poznal Boyla a Tanaku. Boyle měl vousy a stáli spolu v tropickém slunci na zadní palubě. Oba měli ruce v bok, připravení k akci. Naklonil jsem se k fotografii, abych si ji lépe prohlédl.

„Velký muž,“ promluvil za mnou profesor Boyle. „Už teď ho postrádám.“ Vyloupl se ze svého saka. „Ta fotka je asi rok a půl stará. Pluli jsme kolem jižního konce ostrova Honšú. Mířili jsme k Příkopu.“

„Japonskému příkopu?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ odpověděl profesor. „Naše první výprava do těchto vod.“

„Ta, co zrovna skončila, byla vaše druhá?“

„Třetí.“

Třikrát. To jsem nevěděl. Možná to, že Boyle a Tanaka byli na *Nacusi* několikrát předtím, nehrálo žádnou roli, ale i když mé úvodní informace byly velmi dobré, pořád v nich zůstávaly díry.

„Můžu vám nabídnout něco k jídlu nebo pití?“ dotazoval se Boyle.

„Mně nic.“ Ke snídani jsem toho snědl dvakrát tolik, co vážím.

„Ne, děkuju,“ odmítla i Durbanová.

„Sundejte si kabáty a posaďte se. Udělejte si pohodlí,“ vyzval nás kapitán a sám se také vlastní radou řídil. My ostatní jsme ho následovali.

„Takže, agente Coopere,“ začal Boyle, když vklouzl za stůl, „jak vám můžeme pomoci s vaším vyšetřováním?“

„Já vlastně nevyšetřuju,“ odpověděl jsem. „Já jenom chystám složky Ministerstva, aby se daly uzavřít.“

Profesor před sebou propletl prsty. „Dobrá, co byste chtěl vědět?“

„Než začnete, jestli nemáte námitky...?“ položil jsem na stůl digitální diktafon a zapnul jsem ho. Červená LED na mě mrkla a dala tak vědět, že přístroj nahrává.

„Ne, to je v pořádku.“ Boyle mávl rukou.

„Už jsem četl vaše vyjádření, profesore. Můžete k tomu něco dodat? Cokoliv, co vás napadlo po tom, co jste ho sepsal?“

Profesor zakroutil hlavou. „Popravdě řečeno, agente Coopere, jsem udělal všechno, abych na tu smutnou událost zapomněl. Takže odpověď zní ne, nic.“

„Kdyby vám to nevadilo, mohl byste přesto znovu zopakovat události toho večera?“

Profesor se podíval na hodinky. „Jestli myslíte, že to pomůže.“

Příkývl jsem a nasadil chápavý výraz, abych ho uklidnil. Boyle nevypadal moc jako profesor, ale to jen proto, že já věřil, že všichni profesori mají vypadat jako Albert Einstein v den, kdy se zapomněl učešat. Boyle měl na rozdíl od Einsteina vlasy husté a rovné a taky nepřírozeně modročerné. Obarvené. Myslím, že mu víc vadily šedé vlasy než to, že vypadá, jako by měl na hlavě miskou. Připomínal strohého mnicha, typ španělská inkvizice, a já si ho snadno dokázal představit, jak zapaluje hranice. Ale jak jsem říkal, první dojem může být zavádějící.

Úvodní informace mi řekly, že profesorovi Seanu Boylovi je čtyřicet osm a že jeho rodiče imigrovali do USA z Irska, když

mu byly čtyři. Jeho tvář byla inteligentní a pod huňatým černým obočím se mu třpytily oči náruživostí. Pleť měl bledou s výjimkou růže na tvářích, vyvolané chladem. Jeho rty patřily k těm tenčím a na krku měl nepatrné jizvičky po akné. Hádal bych, že strávil víc času koukáním do mikroskopu než vzpíráním a pitím energetických nápojů. Podle kapitána Schaeffera byl taky významným přínosem pro obranu a já měl rozkaz ho nenáštvat. Měl jsem chodit po špičkách, což jsem se chystal dělat.

Boyle se podíval podruhé na hodinky. Čili, radši by byl někde jinde. To my oba. „Omlouvám se, profesore, že jsem vás žádal, abyste tu dnes byl. Víím, že jste nervózní a chcete pryč, a já vás nebudu zdržovat ani o minutu déle, než bude nezbytné.“

„To je v pořádku,“ odpověděl. „Ještě musím na palubě zařídit pár věcí. S doktorem Tanakou jsme posbírali řadu dosud neznamenatých vzorků. Chci se ujistit, že jsou dobře zajištěné na cestu domů letadlem.“

„No, stejně vám děkuju, pane,“ pravil jsem, pořád na špičkách, jak mi bylo nařízeno.

Profesor škrábal popáleninu od cigarety na stolní desce. „Celý týden jsme se v batyskafu potápěli do příkopu.“

„Kdo *my*?“ chtěl jsem vědět.

„Doktor a já a technik.“

„Je ten technik pořád na palubě?“

„Jo,“ ozval se Abrutto. „Seženeme ho, až tady skončíte.“

„Fajn. Promiňte to přerušení, profesore. Říkal jste?“

„Měli jsme perfektní počasí, příliv a proudy, a díky tomu všemu se nám podařilo skončit ponor daleko před plánovaným časem, což bylo štěstí, protože se počasí výrazně zhoršovalo.“

Kapitán přitakal.

„Trochu jsme oslavovali,“ pokračoval Boyle. „Hideo pil a já ho ještě nikdy neviděl – pít.“

„Co popíjel?“

„Skotskou. Na palubě jsme měli jen to a saké.“

„Máte představu, kolik toho vypil?“

„Dost, očividně, i když v té době jsem si to neuvědomil. Asi

dvakrát jsem mu doléval skleničku, myslím. Možná víte, nebo taky ne, agente Coopere, hodně Asiatů nemá geny umožňující účinně metabolizovat alkohol.“

Kývl jsem. Ano, o údajné špatné snášenlivosti Asiatů vůči chlastu jsem věděl. Neuvědomil jsem si, že se z toho stal vědecký poznatek. „Takže vy jste nikdy předtím neviděl doktora Tanaku pít?“

„Ne, nikdy.“

„Viděl jste ho odcházet z oslavy?“

„Ne. Kéž bych ho viděl. Pak by možná mohl ještě žít.“

„Jasně.“ Pak jsem se zeptal Abrutta, jestli on viděl Tanaku odcházet. Ne, neviděl. „Má někdo z vás nějakou teorii o tom, co se té noci stalo?“

„Protože jsem tam v tu dobu nebyl, mohl bych jen hádat,“ odpověděl Abrutto.

„Tanaka se mohl jít nadýchat čerstvého vzduchu,“ mínil Boyle, „nebo šel zvracet přes zábradlí. Dokonce mohl jít na zád zkontrolovat *Šinkai* – naši ponorku – a spadnout dolů. Kdyby se jednou ocitl ve vodě, bez toho, že by ho někdo vytáhl, zima by ho zabila během několika minut. Byl opilý, tak možná ještě rychleji.“

Usoudil jsem, že chlad ho mohl zabít, a slyšel jsem, že mráz i kouše, ale nic takového ho necvaklo pár centimetrů pod bradou. „Co mi můžete říct o tom žralokovi?“

Odpověděl profesor. „*Carcharodon carcharias* – velký bílý žralok. Hlavní predátor v této části světa. Mají rádi hloubky a chladno – loví tuleně, to je jejich oblíbená pochoutka. Jeden se rozhodl nás sledovat, když jsme křižovali oblast severně od místa našich ponorů. Bylo to skvostné zvíře. Velmi velké, velmi silné.“

A mělo v oblibě Japonce, pomyslel jsem si.

„Občas jsme je zahlédli. Poslední dobou častěji, protože jsou chráněným druhem,“ vysvětloval Abrutto.

„Dělali vám starosti?“ zeptal jsem se.

„Jen potud, že by mohli poškodit některé senzory na ponorce, takže jsme nedělali nic, co by je mohlo povzbudit, aby zůstali,“ odpověděl mi profesor.

Mrkl jsem na Durbanovou. Když nic jiného, tak jsme alespoň vyjasnili otázku, jestli ten žralok nebyl jen chlap v převleku. Někdo jako Boyle by měl zřejmě poznat rozdíl.

„Nějakou dobu trvalo, než se zjistilo, že doktor Tanaka chybí – dvanáct hodin, podle výpovědí,“ poznamenal jsem. „Netrvalo vám to trochu dlouho, než jste si všimli, že někdo chybí?“

Boyle znovu zakroutil hlavou. „Může to tak vypadat, ale ne, ve skutečnosti to tak není. Expedice skončila. Všichni viděli, jak opilý Tanaka byl, když odcházel. Myslím, že všichni stejně jako já předpokládali, že je ve svém pokoji a vyspává opici. A když jsme neměli žádnou práci, nechtěl jsem ho rušit.“

Naškrábal jsem si něco do zápisníku, jako bych si dělal poznámky, protože jsem právě narazil na problém v profesorově výpovědi. Odporoval si v tom, že *neviděl* Tanaku odcházet z oslavy. „A co vy, profesore Boyle? Byl jste taky opilý?“

„Ano. Byla to oslava a já oslavoval.“

„A co vy, pane Abrutto?“ zajímal jsem se.

„Jak jsem říkal, nebyl jsem tam. Byl jsem na můstku, ve službě, s třetím hrnkem kafe, myslím – nic silnějšího.“

„A neviděl jste nebo neslyšel nic neobvyklého?“

„Obávám se že ne. Přicházela bouře a zprávy o počasí vypadaly hodně ošklivě. Nepluli jsme, a tak jsem se soustředil na ta data.“

„Nevadilo by vám, kdybych se podíval do doktorovy kajuty?“ zeptal jsem se.

„Jasně, to není problém,“ ujistil mě Abrutto.

„Potřebujete mě u toho?“ dotazoval se profesor.

„Ne, myslím, že ne. Tedy pokud u toho nechcete být.“
Nechtěl.

„Je mi líto, že nemůžu víc pomoci, agente Coopere,“ omlouval se Boyle a zvedl se od stolu. „Jestli mě omluvíte, mám toho ještě spoustu na práci před odletem dnes odpoledne do Států. Pokud se budete chtít ještě na něco zeptat, tady je má vizitka.“ Vyndal stříbrné pouzdro, vytáhl z něho kartičku a položil ji na stůl.

Poděkoval jsem mu za ochotu. Vízitce dominovalo logo Moreton Genetics, *M* a *G* vzájemně propletené v podobě dvojité spirály. Zastrčil jsem kartičku do zadní kapsy a dal mu svou. „Pro případ, že byste si na něco vzpomněl,“ dodal jsem. Přikývl, vložil si ji do peněženky.

Boyle popadl kabát a byl pryč. Posunul jsem se a vzal si ten svůj. „Zatím ho nebudete potřebovat, agente Coopere. Tam, kam jdeme, je ještě tepleji. Můžete si ho vzít cestou zpátky.“ Abrutto vstal, otevřel průlez v zadní stěně jídelny, který odhalil úzkou chodbičku, a prošel do ní. S Durbanovou jsme ho následovali. Tady byl zápach nafty výraznější. Těžce se tu dýchalo. Několik kroků chodbou nás přivedlo ke dveřím přelepeným policejní páskou. Dveře byly posypané práškem na zviditelnění a kliku kryl přilepený igelitový sáček. Tokijské policejní oddělení zacházelo s místností jako s místem činu, ani ne proto, že byl nutně spáchán zločin, ale aby zachovali nedotčenost, dokud je někdo jako já nezabaví zodpovědnosti.

Z policejní zprávy jsem věděl, že na klice byly nalezeny jen dvě sady otisků: jedny byly Tanakovy, druhé patřily muži, jenž kontroloval jeho místnost, kapitánu Abruttovi. Námořník hlásil, že zevnitř neslyšel žádný zvuk, když klepal, takže šel sehnat svého šéfa. Taky jsem si všiml, že ve zprávě bylo, že v místnosti nebylo nic rozházené. SloupI jsem pásku a nakoukl dovnitř. Místnost byla přibližně velikosti většího kufru, ale jinak naprosto nezajímavá: ocelové stěny, okénko, stůl a několik špinavých kusů oblečení v malé hromádce na pečlivě ustlané posteli. Nespalo se v ní. Na stole trůnil Tanakův počítač, Apple PowerBook, byl otevřený a spořič obrazovky předváděl záběry vzdáleného kosmu. Poznal jsem ho – sám ho používám.

Podle forenzní zprávy se počítače nedotkl nikdo kromě Tanaky. Jeho otisky prstů byly jediné nalezené na klávesnici a zkoumání pevného disku ukázalo, že byl naposled použit předtím, než doktor zmizel. Stručně řečeno, nebylo tu vůbec nic v nepořádku.

Prošli jsme lodí a mluvili s několika dalšími členy posádky,

včetně technika, který pomáhal Tanakovi řídit ponorku. Nikdo neměl nic, co by mohl doplnit. Obecný názor zněl, že byla oslava, hrála tam muzika, žádné ženy. Tak jak dlouho ten mejdan mohl trvat? Nikdo si nevzpomínal, že by si všiml Tanaky, opilého ani střízlivého. Doktor byl zřejmě ten typ, který zcela nezapadal, ne nepřátelský, ale taky nebyl vyloženě společenský.

Pak jsme obešli zadní palubu. Nedokázal jsem si představit, jak mohl Tanaka přepadnout přes palubu, pokud nevylezl na zábradlí a neztratil rovnováhu. Všiml jsem si, že paluba je namrzlá a klouže jako čert. Šoural jsem se po palubě a nezvedal nohy, až jsem se dostal za červený sud, z něhož prosakovala rez. Lodní zádi vévodila cívka naolejovaného lana, patřícího k mechanismu spouštějícímu ponorku pomocí jeřábu. Nahlédl jsem přes okraj lodě. Černá voda byla hluboko, se světlými skvrnami sněhu, který se hned po dopadu rozpouštěl. Pokud někdo spadne přes palubu, dostat se zpátky je komplikované, ne-li vyloženě nemožné.

Za cívkou se najednou objevil kužel cigaretového kouře. Jsa vyšetřovatel, vyšetřuji. Opatrně jsem manévroval kolem bubnového kola a objevil vousatého muže v červeném kabátě potřísněném olejem, přísátého na cigaretu. Muž si mě přeměřil, pak se vrátil pohledem na molo a mou přítomnost kvitoval dalším potáhnutím.

„Patříte k posádce?“ zeptal jsem se ho.

„Kdo se ptá?“ opáčil a vyfoukl směs sražené páry a tabákového kouře nad stroje a různá zařízení.

„Santa Claus,“ odpověděl jsem.

„Nemám moc vysoký mínění o vašich saních.“ Ukázal hlavou směrem k policejnímu hlídkovému vozu, nyní přikrytému sněhem, zaparkovanému na přístavní hrázi.

„Takže víte, kdo se ptá,“ podotkl jsem. „Proč nekouříte veniř? Bylo by to příjemnější než mrznout tady venku.“

„Proti předpisům,“ vysvětloval. „Ty dubový palice to na týhle plavbě nechtěly povolit.“ Zakašlal, což znělo, jako když řadíte v autě bez spojky. Così se mu objevilo v ústech, což jednou

nebo dvakrát přežvýkl. Myslel jsem na jeho plíce. Plivl přes palubu a koule obloukem plácla do vody a rozprostřela se po hladině. Cosi se zespodu přiblížilo a do hmoty d'oblo pro případ, že by to bylo k jídlu. Nebylo.

Všiml jsem si, že cigaretové nedopalky, shromážděné za delší dobu, obarvily led a sněh pod jeho nohama nahnědo. „Někdo další na palubě kouří?“

„Ne.“

„Vyšetřuju smrt doktora Tanaky pro americkou vládu.“ Tím jsem úředně vysvětlil svou přítomnost na lodi.

„Dobře vám tak,“ odpověděl.

„Znal jste ho?“

„Ne.“

„Byl jste na té oslavě tu noc, kdy se doktor ztratil?“

„Ne.“

„Co jste dělal v té době?“

„To, co vždycky, když je po večeri. Uklízel jsem kuchyň.“

„Takže... vy jste kuchař?“

„Jo.“ Muž popotáhl z cigarety tak silně, až jsem myslel, že ji obrátí naruby. Vytáhl z kapsy kabátu krabičku chesterfieldek, jednu vytřepal a zapálil si ji od špačka. Nedopalek cvrnkl do vody a vyfoukl do vzduchu obrovský oblak kouře.

„Máte nějaké jméno?“ zeptal jsem se.

„Cooke. S e na konci.“

„Jmenujete se Cooke* a jste kuchař?“

„Je to tak. Al Cooke. Nažral se.“

„Nažral se?“

„Žralok. Už čekal.“

„Viděl jste doktora spadnout?“

„Ne,“ odpověděl Cooke a plácal rukama. Převalila se přese mě vlna tabákového kouře a starého potu.

Když neviděl doktora sletět, pak taky nemohl vidět, jak ho trhá žralok. Podíval jsem se na něj. Znal jsem ten typ, co nic

* Cook znamená kuchař, čte se stejně jako Cooke

neviděl a nic neslyšel, i když viděl a slyšel. „Děkuju vám za váš čas,“ řekl jsem a podal mu svou vizitku s washingtonským číslem, stejně jako všem členům posádky, se kterými jsem mluvil. „Kdyby vás cokoliv napadlo, zavolejte mi.“

„Jasně,“ řekl a podupával, aby se zahřál. Dělal jsem totéž a uvědomil si, že já už nohy necítím. Uviděl jsem Durbanovou a Abrutta, jak na mě čekají na lávce vedoucí na břeh. Vyfukovali oblaka páry. Vydal jsem se za nimi.

Bylo zřejmé, že tu už nemám nic na práci. Obrana Spojených států ztratila jednu užitečnou osobu; sežrala ji ryba, které to bylo úplně fuk.

Když jsme s Durbanovou kráčeli k hlídkovému vozu, přemýšlel jsem o Seanu Boylovi. Profesora zřejmě nevyvedla ztráta přítele a kolegy příliš z klidu. Bylo mi jasné, že je zcela pohlcený svou prací. Došlo mu vůbec, že Tanaka zmizel navěky?

Uvědomil jsem si, že jsem vlastně mimo své hřiště a nesoustředím se. Za nejbližším rohem mě čekala cesta domů letadlem a mně se už teď stahoval žaludek a obcházel mě mráz.

Když taxík zastavil před mým bytem ve Washingtonu, bylo půl deváté večer. Když mě propustili z nemocnice, přestěhoval jsem se zpátky do města. Mé nové sídlo byl jednopokojový byt ve čtyřpatrovém bloku nad několika restauracemi bojujícími o přežití – korejský gril na jedné straně, vegetariánský lokál na druhé. Po třech měsících pobytu jsem si tykal s Kimem, majitelem 38. rovnoběžky, ale s lidmi ze Summer Love, Kimovými batikovanými konkurenty ze sousedství, jsem se stěží zdravil kývnutím hlavy. Což hodně vypovídá o mých stravovacích návycích.

„Vine. Rád tě vidím.“ Kim vzhlédl od pokladny, když jsem kráčet kolem, shrbený, jak jsem bojoval s kufrem. „Kde jsi byl?“

„V Disneylandu.“

„Ha, Disneyland, vždycky je to Disneyland. Dáš si jako obvykle?“

„Máš na jídelníčku medúzu?“

Po chvilce uvažování zakroutil hlavou. „Ne, ne, omlouvám se...“

Kdyby je prodával, mohl jsem se naučit je nenávidět už dávno. „To nic, zůstanu u toho jako obvykle.“

„Jo, jasně, jasně. Dobrá volba, dobrá volba. Jedna velká porce *bulgogi* se už nese. Chceš rejži?“

Přikývl jsem. Konverzace s Kimem byla radostná. A vlastně jsem měl radost, že jsem doma, i když tu nebylo nic, co by mě nahoře čekalo, ani kytka v květináči.

Kim se přestal tvářit vesele, zachmuřil se a štěkl na manželku příkaz jako zlomyslný pes bafající po vetřelci. Jeho paní vypadala, že to nebere na vědomí, a prostě se odbelhala dozadu, aby vyřídila mou objednávku. Pan Kim se postaral o několik dalších zákazníků, kteří si objednávali jídlo po telefonu, a já mezitím listoval na pultě několika staršími čísly časopisu *People*. Titulní stránky předváděly obvyklou řádku holywoodských posranců, lidí, kteří měli všechny důvody věřit, že vyhráli v loterii života, ale místo toho trpěli tím druhem narcismu, který jim znemožňoval mít rád kohokoliv kromě svého upraveného obrazu. Rozvody, záchvaty vzteku, tajné schůzky, kliniky, prapodivné operace, dopravní nehody v opilosti, romány. Pokud to nebylo žalostné, pak to bylo legrační.

Procházel jsem hromádkou. Dole ležel tři dni starý výtisk *Postu*. Podle titulní stránky se za tu dobu, co jsem byl pryč, změnila vláda v Pákistánu. Pár vojáků z tělesné stráže bývalého prezidenta se rozhodlo, že se jim nelíbí jeho přátelská politika vůči USA, a tak rozlouskli jeho auto jako ořech pár kily Composition B, zatímco on byl stále uvnitř. Fundamentalistické gangy se potulovaly Karáčím a Islámábádem a mlátily každého, kdo vypadal, jako že žije v jedenadvacátém století. Indie byla nervózní. Amerika byla celá nesvá. Po letech relativního klidu se už zase střílelo přes hranice již dlouho sporného území Kašmíru. Všeobecná noční můra všech už nebyla jen zlý sen: teď jsme tu měli bandu náboženských tupců sedících na hromadě neznámého počtu atomových hlavic a raket schopných poslat je na cíl. Další papírák – přesně to svět potřeboval.

„Tady to je, pane Vincente. Dobrou chuť.“

„Dík.“ Položil jsem noviny zpátky na pult a vyměnil jsem igelitovou tašku, kterou mi podával, za hrst drobných, co mi cinkaly v kapse. „Zbytek si nech,“ řekl jsem mu. Věděl jsem, že spropitné dělá asi pět babek. Protože pan Kim také dělal neoficiální ostrahu budovy, myslím, že si je zasloužil.

Vyhnul jsem se výtahu a po požárním schodišti jako obvykle vystoupal do prvního patra. Schodiště bylo špatně osvětlené, tu

a tam vyzdobené kresbami provedenými bez většího zápalu, jako by kreslení umělce obtěžovalo. Věděl jsem, jak se cítí. Dům postavili před nějakými čtyřiceti lety a procházel jakousi architektonickou krizí středního věku. Stropy byly poněkud nízké, místnosti poněkud těsné, aby byly pohodlné. Jako nosit svetr, který se neměl dostat do sušičky. Dům potřeboval znovu vymalovat, nebo možná zbourat. Nemohl jsem se mezi těmi dvěma možnostmi rozhodnout. Ale nájem byl nízký a *bulgogi* pana Kima – hovězí v sójové omáčce – vyhrávalo na celé čáře.

Dorazil jsem ke svému bytu, položil jsem kufr a strčil klíč do zámku. Problém. Dveře už byly odemčené. Teprve pak jsem si všiml proužku světla prosvítajícího pod dolní hranou dveří. Nechal jsem byt odemčený a s rozsvícenými světly, než jsem odjel do Japonska? Ne, nenechal. Uvnitř toho nebylo moc, co by stálo za ukradení, ale to neznamenalo, že bych byl rád, kdyby byt vydrancoval nějaký cizinec. Měl jsem tam malý trezor přišroubovaný k podlaze, kde jsem uchovával různé věci, pro mě cenné – pas, rodný list, oblíbenou zaječí pacičku pro štěstí, služební pistoli Beretta M9 a taky opotřebovaný armádní Colt 45 z vietnamské války, který jeden můj strýček zabavil mrtvému Vietnamčikovi. Přiložil jsem ucho na dveře, ale zevnitř nebylo nic slyšet. Je vetřelec pořád uvnitř, nebo už dávno pryč? Zmáčkl jsem kliku a strčil do dveří. Západka zaskřípala proti destičce. Závěsy vrzaly. *Pšššt, sakra!* Skrčil jsem se, připravený na útok. A pak mi někdo vytrhl kliku z ruky.

„Jak dlouho ti trvá vyjet výtahem do prvního patra?“ zeptala se major Anna Mastersová, stojící přede mnou s rukama v bok, na sobě jednu z mých košil a na tváři úsměv.

„Šel jsem po schodech,“ vysvětloval jsem. Anna byla tou poslední osobou, kterou bych čekal, že uvidím. Byla přece v Německu, na letecké základně Ramstein, ne? „Co tady –“ Naše těla se srazila. Naše rty se našly, jazyky zapátraly. Okamžitě se mi postavil, jako každému dobrému vojákovi.

„Proboha, shod' ty hadry. Mám hlad,“ řekla a uvolnila se z objetí.

Neobratně jsem zápasil s opaskem. „Obvykle se k večeri oblékám.“

„Dnes večer ne,“ odpověděla Anna bez dechu, jako kdyby právě doběhla nějaký závod.

Odkopl jsem boty a nechával za sebou pěšinu ponožek, kalhot a dalšího oblečení. Strhl jsem svou košili, tu, kterou měla na sobě, a při chůzi jsem Annu zvedl. Její záda byla pevná a štíhlá a její nohy se ovinuly kolem mě. Do ložnice nedoběhnu.

„Tam,“ přikázala Anna a ukázala na stůl, kde bylo prostřeno k večeri. Položil jsem ji na ubrus. Smetla příbory a poslala je s řinčením mezi mé oblečení válející se po podlaze. Pak ovinula paži kolem mého krku, chytila se hrany stolu kvůli rovnováze a přitiskla se na mě stydkou kostí. Ani jeden z nás se nechtěl obtěžovat s předehtou. Šli jsme rovnou na věc.

Druhý chod jsme si dali v ložnici. Potom jsme se objali a leželi v posteli a pozorovali na stropě odraz neonu z vývěsního štítu 38. rovnoběžky pod mým oknem, jak mění barvy. Přivedlo to zpět Tokio a na okamžik i obraz doktora Tanaky, jak se převaluje v nerezové vaně. Hlavou se mi honil drobný rozpor profesora Boyla v tom, že viděl partnera opouštět oslavu. Kdybychom na tom případu s Annou pracovali společně, byl by to důvod k diskuzi. Možná jí budu moct přehrát záznam Boylova tvrzení, jestli jí taky bude připadat divné. A pak vyskočila vzpomínka na Michelle Durbanovou a naši večeri v suši baru spolu s drobným pocitem viny, i když k ničemu nedošlo. Ale i kdyby došlo, byl bych vně osmisetkilometrového pásma, což by mě zprostilo viny, ne?

Annina váha se přesunula na mě a mozek mi zaplavil její parfém. „Zapomněl jsem, že jsem ti poslal poštou klíč, když jsem se sem nastěhoval. Když jsem narazil na otevřené dveře a světlo, myslel jsem, že tu je lupič.“

Kim mě mohl varovat. Znal Annu a vsadil bych se, že věděl, že je nahoře, ale z nějakého důvodu se rozhodl zachovat tajemství. Měl bych ho požádat, aby mi vrátil těch pět dolarů.

„Takže klíč jsi nedal nikomu jinému?“ dotazovala se.

„Rozdal jsem jich asi tucet. Máš štěstí, že dnes je můj harém mimo město.“ Znovu jsem si vzpomněl na Durbanovou.

„Cože?“ Anna ucítila slabý záškub nebo to možná byl nepatrný elektrický pulz pod mou kůží. Ať to bylo cokoliv, zachytila to jako detektor lži.

„Nic,“ opáčil jsem a lámal si hlavu, jak to ženy dělají – že dokážou číst v mužském svědomí.

„Vypadá to, že jsi fit,“ podotkla a nehtem sledovala mé břišní svalstvo.

„Objevil jsem video Jane Fondové s domácím cvičením. A co ty? Už tě přešly ty bolesti hlavy?“

„Doufám. Už se neobjevily několik týdnů.“ Cucla si kávy, hrneček držela v obou rukou, jako by se modlila. Ty bolesti hlavy byly zlé, takže možná dělala právě tohle – modlila se, aby zmizely navěky.

Během posledního případu mě postřelili dvakrát. Jednou do masa pod pravou paží, kulka prošla čistě kůží a minula trojhlavý sval. Nic vážného – pár stehů a svraštělá purpurová jizva, abych nezapomněl. Druhá kulka ovšem roztránila pažní kost v levé ruce – tu velkou kost mezi ramenem a loktem – a vyvrtala díru do ramenních svalů, naštěpla žebro, provedla přemet vzad a našla si cestu do podklíčkové žíly, odkud ji to spláchno skrz mé srdce. Kulku našli na dně mé plíce. Dobrá zpráva je, říkali doktoři, že budu žít. Špatná zpráva, jak se domnívali, byla, že mi nebude moc dobře. Reagoval jsem jako vždy, když šlo o názor expertů, a ignoroval ho. V tomto případě rada zněla sedět příštích čtyřicet let v houpacím křesle a koukat na staré seriály. Já se místo toho rozhodl pro opak a naordinoval jsem si osm hodin mučení denně. Když už jsem mohl lézt, donutil jsem se chodit. Když jsem mohl chodit, zkusil jsem běhat. Teď běhám skoro každé ráno dvanáct mil. Po běhání dělám kliky – něco kolem stovky. Víceméně jsem se vzdal chlastu a zapracoval na své svatozáři. Popravdě jsem byl asi v nejlepší fyzické kondici v životě a poděkovat jsem za to mohl doktorům. Kdyby bývali

řekli, že se úplně uzdravím, byl bych dodnes chodící reklamou pro Jacka Danielse.

Anna měla také trvalá poranění, která jí připomínala náš společný případ. Při automobilové nehodě, nebo lépe řečeno havárii – nebyla to žádná nehoda, která ji dostala do kómatu na celý týden – přišla o palec na levé noze. Zranění hlavy zřejmě nepřineslo žádné trvalé následky, i když teď pravidelně trpěla příšernými migrénami.

„Nechceš se mě zeptat, co tady dělám?“ dotázala se Anna.

„Vím přesně, co tady děláš a komu to děláš.“

Praštila mě do paže. „Ne, myslím v D.C.“

„Tak mi to prozrad.“

„Přihlásila jsem se k doprovázení vězně do Spojených států.“

„Jak se ti to podařilo?“

„Jak jsem říkala – přihlásila jsem se. Znáš to, udělej krok vpřed. Příležitost šla zrovna kolem.“

Pohnula hlavou a já ucítil, jak mi její vlasy kloužou po hrudi.c Představil jsem si ji, jak stála ve dveřích, když jsem dorazil domů, a její vlasy mi připomínaly tmavou čokoládu řinoucí se přes ramena. Zdržoval jsem ten obraz, světlo z kuchyně za ní zdůrazňovalo křivky pod mou košilí. Annina prsa byla větší, než jsem si je pamatoval. Vrátil jsem se do přítomnosti a vzal jedno ňadro do ruky. Bylo teplé a těžké a vyplnilo mi dlaň, bradavka byla pořád tvrdá vzrušením z nedávného sexu, kolujícího jí v žilách.

„Chyběla jsi mi.“

„To vidím,“ zašeptala a sáhla po ztopoření, které nechtělo odeznít. Hladila mě jemně, zřejmě byla ráda, že se držím.

„Jak ti jde to studium bible?“ zašeptal jsem, ztrácel jsem dech.

„Jde to dobře,“ odpověděla. Cítil jsem teplo jejích laskajících rtů, jak mě cestou dolů líbala. Párkrát mě kousla, pro případ, že bych zapomněl, kdo je tu šéf, a pak jsem pod prostěradlem ucítil, jak si mě bere do úst. Zavřel jsem oči. Rozkoš byla téměř nesnesitelná. Téměř.

* * *

„Tak jak bylo v Japonsku?“ zeptala se. Seděla u stolu a snídala trochu přihráté *bulgogi* a rýži. Koupila si předešlý den něco v sousední vegetariánské restauraci, ale po noci v mé ledničce to vypadalo mnohem méně lákavě než nejlepší pokrm pana Kima a nic jiného v ledničce k jídlu nebylo, pokud jste nepatřili mezi vyznavače plísň.

Nalil jsem Anně šálek kávy. „Jak bylo v Japonsku? No, mají tam prodejní automaty, kde si můžeš podle své potřeby koupit použitý dívčí spodní prádlo zabalený spolu s fotkou té holky, která ho měla na sobě.“

„To je nechutný.“

„Já vím. Člověk by řekl, že ho aspoň vyperou.“

„Ty seš taky nechutnej.“

„Vlastně jsem se necítil už dlouho tak dobře,“ přiznal jsem se poctivě.

„Jo, já taky ne.“ Anna se usmívala. Její oči zachytily ranní slunce proudící dovnitř a modrozeleně se zablýskly, jako kdyby dostaly zásah elektrickým proudem. Dívali jsme se na sebe mlčky, nikdo nechtěl promluvit a narušit ten okamžik, možná proto, že jsme oba věděli, že jisté zvlášť obtížné otázky a odpovědi se vznášejí příliš blízko na to, abychom se cítili příjemně.

Já přerušil ticho jako první. „Takže, kdy se vracíš?“ A bylo to tady. Řekl jsem to.

Anna se nadechla a pomalu vydechla. Věděl jsem, že to, co přijde, se mi nebude líbit. „Dnes odpoledne.“

„Děláš si legraci.“

Zavrtěla hlavou. „Mám vojenský soud v Ramsteinu, který začíná zítra v poledne.“

Neřekl jsem nic, což vlastně řeklo všechno.

„To mě naučí hlásit se někam dobrovolně.“ Anna měla na jednu potíže podívat se mi do očí.

Následoval další výbuch ticha. Připomnělo mi to naše rozhovory po telefonu.

„Víš, po našem posledním rozhovoru, těsně před tím, než jsem jel do Japonska, jsem si byl docela jistý, že to mezi námi

skončilo.“ Co to řekla Anna do telefonu? *Ty a já, my, náš vztah – nevede to prostě nikam ... Zažili jsme legraci ... měli jsme to tak prostě nechat.*

Byla na radě neříct nic.

„Proč jsi přijela?“ zeptal jsem se jí. Naše nálada se ani tak neposunula, jako spíš opsala sto osmdesát stupňů.

„No víš... děvče má určitý potřeby,“ snažila se situaci zlehčit. Pokus o zlehčení situace dopadl jako ztroskotaná vzducholod' Hindenburg a ona to věděla. Zahleděla se do kávy. „Možná jsem neměla jezdit.“

Jo, možná jsi sakra neměla, pomyslel jsem si. Já si zrovna začínal zvykat na to, že jsme od sebe. Ale stačila jedna noc, a už mě zase měla na háčku.

„Nevím, kdy se zas vrátím,“ přiznala.

Přikývl jsem. „Jo, jo.“

„Chtěla jsem ti navrhnout, aby sis vzal den volna a strávil ho se mnou, ale myslím, že vím, co bys mi odpověděl.“

Možná jí ruměncem v mém obličejí poskytl vodítko.

Roztrásla se jí brada a oči měla zalité slzami. „Je mi to líto.“

„Mně taky.“ Vstal jsem a donesl svůj šálek do výlevky a zbytky vylil. „Anno, musím jít,“ prohlásil jsem. Nebyl jsem mučedník. Kapitán Klaun mě očekával o půl desáté.

„Obrana naší velké země nepočká na nikoho z nás.“ Měla nucený úsměv.

„Zůstaň tu, jak dlouho budeš chtít,“ odpověděl jsem. Jestli mě chtěla velkého a silného, mohl jsem takový být. „Jen nech klíče dole u Kima, až půjdeš.“

„Dobře.“ Výsada překvapit mě v jedné z mých košil byla zrušena.

Odjel jsem ve svém starém Pontiacu Parisiene do Pentagonu. Mírně sněžilo, ranní slunce pohltit studený závan. Neměl jsem nehodu, ale pravděpodobně jsem jich několik způsobil.

Dorazil jsem včas, v 9.30, jak bylo požadováno, avšak kapitán Schaeffer nikoliv. Mně to vyhovovalo. Řekl jsem si, že se musím teď odstříhnout od Anny a věnovat se práci. Začal jsem s e-maily. Schránka byla přečpaná nepřčtenými oběžníky, samými překopírovanými sračkami. Žádný nebyl určený přímo mně. Výjimkou byl jeden s lákavým předmětem: „Správné vyplnění formuláře MO 1351-2.“ Zkopírované e-maily jsou ztráta času, i když ten o 1351-2 mi připomněl, že mám udělat vyúčtování cesty do Japonska. Vybral jsem všechno a poslal to rovnou do koše. Vytáhl jsem peněženku a z ní vylovil svazek účtenek z mého nedávného výletu za moře za státní peníze. Začal jsem vyplňovat formulář on-line. Byla to piplová práce, nevydělával jsem dost, abych mohl financovat vyšetřování pro vládu z vlastní kapsy. Když jsem skončil s on-line papírováním, poslal jsem to a pak odeslal papírové účtenky interní poštou do účtárny.

Když jsem kontroloval peněženku, jestli se tam neukrývají ještě nějaké účtenky, vypadl mi na stůl velký bílý zub, co mi dal tokijský koroner doktor Samura Hašimura. Zkoumal jsem ho a držel ho při tom mezi ukazováčkem a palcem. Byl bílý a tvrdý a uzpůsobený k řezání a trhání. Když doktora Tanaku trhalo naráz tolik podobných zubů, nejspíš ten nešťastník necítil vůbec nic. Přilepil jsem zub páskou k rámu monitoru počítače. Tím jsem strávil padesát devět minut svého pracovního dne. Dnes to byl typický den blbec.

Nakonec jsem vytáhl svůj notebook a záznamník. Musím